

РОДОВО

НАЦИОНАЛЕН
СЕДМИЧНИК

ИМЕННИЕ

Година III, Брой 15 (76)
9.IV.-15.IV.2007

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

цена 0.50 лв.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост от менажистите се социални и политически системи за поколения напред.

Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ЧЕСТИТ ВЕЛИКДЕН!

Икона от тревненския майстор-зодграф Йоаникий папа Витанов, 1836 г.

ДЕТСКИЯТ ФОЛКЛОРЕН КОНКУРС "ОРФЕЕВО ИЗ- ВОРЧЕ" - ЕДИН ГОЛЯМ ОРФЕЕВ ПРАЗНИК

Отзвучаха финалните акорди на един голям празник, празник на красотата, родолюбието, човечността и духовността българска. Отзвучаха финалните акорди на един голям Орфеев празник, в който звучаха народни песни и свирни, играха се кръшни български хора и сърцата ни звучаха с музиката на Орфей.

На стр. 5

14.04.1205 - 802 години от победата на цар Калоян над Латинската империя - битката при Агрианопол

ЦАР КАЛОЯН (около 1168 - 1207)

проф. Андрей ПАНТЕВ
Борислав ГАВРИЛОВ

След много години, когато при благочестивия цар Калоян българският род се въздигна, цялата гръцка земя бе покорена под ръката му.

Из "Похвално слово на Иван Поливотски" от Патриарх Евтимий

Третият виден владетел от династията на Асеневци с огромен принос не само в историята на България, но и за съдбата на целия европейски Югоизток и Византия е Калоян (1196 - 1207). Хронистът Никита Хониат, след като отбелязва смъртта на Петър, посочва, че властта в България преминава в ръцете на третия брат Калоян.

На стр. 7

ЗАЩО И ДОКОГА?

О, Господи Всевишни, ДОКОГА за упокой ще палим свеци на Смелия, на "Лудата глава", на Идеалите, на Скромния и Честния? Защо животът, святата им смърт - уроци по ДОСТОЙНСТВО и СМИРЕНИЕ, възпяваме химнично всеки път с фалшиво, лицемерно възхищение? Не е ли гръмогласната възслава нелепа индулгенция, с която наивно мислим, че се заличава греховността, превърнала ни в БЛАТО? Защо тъй често късата ни памет Кубратовата притча не припомня? Защо оплакваме все счупените стомни на своите несбъднати мечти и с лозовите съчки палим ОГЪН - РАЗЛИЧНИЯ от нас да изгорим? Защо превръщаме в свети икони човечите с тревожни умове - СТРАХА заради нас прогонили и ПЪТ прозрели в угни векове; безкористно, с любов изграждали ДУХОВЕН МОСТ към БЪДНОТО! ЗАЩО?

Опасно ли е да ги тачим ЖИВИ? Защо тъй злостно, яростно заливаме ДОСТОЙНИЯ и ТАЛАНТЛИВИЯ със кал и бързаме да угасим кандилото на Вожията ДАРБА? И как нататък в МРАКА ще вървим без жертвената СВЕТАЛИНА? Нима, загърбили ИКОНИТЕ, ще грейнem с ореола на СВЕТИЦИТЕ? О, Господи Всевишни, ДОКОГА ще властва НЕНАКАЗАН Изкусителят? Децата ни обсебил е. Душите им прогонва и продава въвн от Храма. Изтрива ПАМЕТА им и езиците безжалостно изтръгва от камбаните, че глужите сърца забравят лесно Свещения Закон на ВЯРАТА! Прати ни, БОЖЕ, нов АПОСТОЛ ЛЕВСКИ, не свеци упокойни за БЪЛГАРИЯ!

ТОНЯ БОРИСОВА
2001 г., гр.София

Из "ЖИВА ПАМЕТ" - второ издание

Звездата на България

Какво е "Орфеево изворче"

Никола Гюгов

Глас до глас - прегрънати гласове.

Чан до чан - целунати чанове.

Цвят до цвят - изтъкано халище.

Извор до извор - детски сърчица.

Дете до дете - разпукваща се зора.

Българските народни песни са "откъртени стонове от народната душа". Само Орфей е разплаквал боговете. И затова всички хора гледат нагоре - към Бога, а сам Бог слиза на българската земя - да послуша Орфеевите песни и да отрие сълза.

Той - Бог - е чул молитвата на Орфей:

"Аз призовавам Боговете да закрилят любимата ми Тракия!"

България има закрилата на боговете - заради Орфеевите песни и заради 300 000-те народни песни, една от които сега лети в Космоса.

Орфей венча песента на славея с хорова вода на звездите, а Бог изписа на камък тайния знак: "Бъдещето е на българите".

Ей богу - а когато запяят българските деца, ангелски гласове гаят хоризонта, планините стават кардиограма на влюбено сърце, а звездите играят "Дунавско хоро".

И с детски устни Зората целува България!

24 март 2007 г.

Стара Загора

Свобода и справедливост за българските милосърдни сестри, практикували в Либия най-благородната професия в света - медицинската. Да се прекратят жестокостите над тези, които не са отнемали, а са дарявали живот и здраве на хората, а сега са невинни жертви на политически заговор.

ХРИСТОС
ВОСКРЕСЕ!

СЪБУЖДАНЕ НА МОГЪЩИЯ ДУХ НА БЪЛГАРИТЕ

"Добре би било, ако в уговорен час, например в шест сутринта, се събудят много хора и мислят поне петнадесет минути за нещо добро. Не е важно конкретно за какво, важно е да са светли мисли. Може да се мисли за децата, за тези, които обичаш, и още да се помисли за това, как да се направи, че на всички да им е добре. И колкото повече хора постъпват така, толкова по-бързо отговорът ще се появи. Времето по-яси на Земята са различни, тя се върти, но образите, създадени от светлите мисли на тези хора, ще се слоят в единен ярък и наситен образ на осъзнатост. **Едновременното мислене за нещо светло усилва способността на всекиго и то многократно.**"

Владимир Мегре, "Анастасия" II книга

Молитвата

Анастасия стана, разтвори ръце, отвърна се от мен и произнесе първите думи. Обичайни думи на молитва, но... отвърне в мен сякаш всичко трепна изведнъж. Тя ги произнесе така, както ние никога не казваме молитва. Тя говореше така, както хората към най-любимото и родното се обръщат. Всички интонации от живото общуване в речта ѝ бяха. И страст, и радост, и възторг отчаян, и сякаш редом беше този, към когото пламенно Анастасия се обръщаше:

Отче мой, навсякъде живящ,
Благодаря за светлината на живота,
за реалността на Царството Ти,
за любящата воля. Нека добро да бъде.
За ежедневната храна благодаря Ти!
И за търпението Ти,
за прощката на прегрешенията по земята Твоя.

Отче мой, навсякъде живящ,
аз Твоя дъщеря съм сред творенията Твои.
Не ще допусна в себе си ни грях, ни слабост,

достойна за делата Твои ще бъда.
Отче мой, навсякъде живящ,
аз Твоя дъщеря съм и за Твоя радост,
със себе си аз Твоята слава ще преумножа,
и бъдещите векове в мечтата Твоя ще пребъдат.
Ще бъде тъй! Така аз искам! Аз Твоя дъщеря съм,
Отче мой, навсякъде живящ!

Анастасия замълча. С всичко, което наоколо бе, тя да общува продължи. Край нея, сякаш засия светлина. Когато словата на молитвата си тя изричаше, наоколо нещо невидимо се случваше. И това невидимото се докосна и до мен. Не с външно - с вътрешно съприкосновение. От него внезапно стана хубаво, спокойно. С отдалечаването на Анастасия от мен, това състояние отмина и аз след нея изрекох:

- Докато ти молитвата изричаше, до тебе сякаш някой редом беше, способен да ти отговори.

Анастасия се обърна към мен, радостно лицето ѝ беше. Тя разпери ръце встрани, усмихвайки се завъртя се, сериозно гледайки ме в очите, след това ми каза:

- Владимире, нашият Бог Отец с молба за всеки също говори и на молитвата ни отговаря.
- Но защо тогава словата неговии да разбере не може никой?

- Словата? Толкова много думи с различен смисъл има в земните народи. Различни толкова езици и наречия. Но има и език един за всички. Езикът единствен на възвания божествени. **Той е изтъкан от шумолене на листа, от птичи песни и вълни. Има и аромат и цвят езикът божествен.** С този език на всеки на молбата и молитвата Бог отговаря молитвено.

- Да преведеш дали би ти могла, със слова да кажеш какво на нас говори Той?

- Могла бих примерно.
- Защо примерно?
- По-беден много нашият език е от този, с който Бог на нас говори.
- Все пак, кажи го, както можеш.

Анастасия ме погледна, напред ръце протегна и гласът... внезапно гръдният ѝ глас възкликна:

Сине мой! Сине мой скъп!
Тъй дълго чакам аз. Все чакам.
В минутата-година, на века в мига,
аз чакам.
На тебе всичко съм дал. Земята цялата е твоя.
Във всичко си свободен ти. Сам пътя си избираш.

Само те моля, сине мой, мой скъпи сине,
щастлив ти бъди.

Не виждаш Мен.
Не чуваш Мен.
В ума ти - тъга и съмнение.
Вървиш. Но накъде?
Към какво се стремиш?
И все се кланяш някому.
Ръце ти протягам.
Мой сине, сине Мой скъп,
аз моля те, щастлив бъди.

Ти пак заминаваш. А пътят е заникъде.
Земята по този път ще се взриви.
Във всичко си свободен и светът се взривява,
взривява се и съдбата ти.
Във всичко ти свободен си и аз ще устоя.
С последната тревичка ще те възродя.
И отново ще сияе светът край теб,
само щастлив бъди ти, моля те.
Тъга сурова има по лицата свети,
теб плашат те със съд и аг.
Говорят ти - съди аз ще пратя,
но аз само моля се за туй,
за времето, когато пак ще бъдем двамата.

аз вярвам - ще се върнеш ти,
аз знам, че ти ще дойдеш.
Отново ще прегърна теб.
Не съм пастрок аз! аз съм твой Отец!
аз твой съм Аве Отче, ти си Мой роден син.
Сине мой скъп,
ние ще бъдем щастливи с теб!

„СЪТВОРЕНИЕ“, Владимир МЕГРЕ
Превод М. ДОНЧЕВА

ВЕЧЕ СЪЩЕСТВУВА ПЪРВО ЕКОСЕЛИЩЕ "ВАСИЛ ЛЕВСКИ"

Уважаеми съмишленици,
всеки, който желае да създаде екооселище в своя край, трябва да поиска информация за наличие на държавна земя от общинската комисия "Земеделие и гори" в общината си, да отиде да види дали масивът е подходящ за Рогови имена и след това да се обади в редакцията на вестника.

**БЪЛГАРИЯ ЩЕ СТАНЕ РАЙСКА ГРАДИНА,
СЪСТОЯЩА СЕ ОТ МНОЖЕСТВО ПРЕКРАСНИ
РАЙСКИ КЪТЧЕТА - РОДОВИ ИМЕНЯ!
Нека всяко желаещо българско семейство
има свое име!**

Да обхванеш необятното: Записки на педагога

Акад. Михаил П. ШЧЕТИНИН

"А какво? - помислих аз. - Това са верни предложения." Спомних си събранията на А. С. Макаренко, когато изкарвах провинилия се в кръга и го "насолявах" порядъчно.

...Дълго ще помня това общо събрание - първото и последно общо събрание в моя живот, което проведех с цел "да подгрея порядъчно". Написах "ще помня", но това не значи, че го виждам във всички детайли, по-скоро въобще не го виждам. Но помня чувството на срам и вина пред тези, които "изкарах на показ"... Помня много ярко очите на Василий Смагин (той, както разбрах по-късно, след поредното сражение, събрал момчетата на неголямо "съвещание", където те заедно решили да прекратят с "джунглите"), удивлението в тях и въпроса към мен: "Защо така?" Пред притихналото множество младежите излизаха, навели глави. аз се опитвах да разбера, какво изпитват те в тази минута. И изведнъж

си спомних себе си, когато също така ме изведоха пред строя, когато почти нищо не чувах от речите на обвинителите, само своя вътрешен глас: "Защо ви е нужно всичко това? Да унизите, да причините болка?! Почакайте малко..." И откъсвах дълго, колкото можех, нелепо, по детски...

Започнаха да четат списъка на двойкаджите. От общия строй излизат почервенели от срам девойки от десети. Ето Вера Семернина. Та нали тя има сестра в трети клас и се наложи да замени починалата им майка, а сега е пред всички очи...

- Стига! Достатъчно... Всички сте свободни... - проговорих с внезапно паднал глас.

Общото събрание неочаквано за всички свърши. Покрай мен минаваха учениците. Но преминаваха не така, както винаги. Нямахме ги обичайните шум и блъсканица. В училището работех вече няколко месеца, но именно в този ден почувствах за първи път каква отговорност е да бъ-

деш директор. Може би в този ден започна да се проявява това необяснимо с думи чувство на родство с децата, което по-късно щеше да ми помогне да забелязвам и най-малките изменения в настроенията им, ще ме вържи със способността да гледам на всичко с техните очи...

- Люда? - спрях сестрата на Вера Семернина. - Ти, Люда, не мисли лошо за Вера. Сега стана грешка. Тя е голяма работа...

Към нас приближиха съучениците на Люда. И аз казах по-силно, за да чуят и те:

- Ние се гордеем с твоята сестра. Тя е истински човек. А сега стана грешка... След общото събрание се състоя откровен, труден и много важен разговор с учителите за човека, неговото достойнство, отговорността на учителя, взаимното разбирателство между педагозите и възпитаниците, така необходимо за създаването на колектив. Да виждаш в ученика личност и да му помогнеш да се осъзнае като

личност - този принцип стана един от основните в нашата работа.

Може да се стори парадоксално, но провалът на общото събрание забележимо укрепя моя авторитет сред учениците. Децата не бяха вече така затворени и предпазливи, както в първите дни. Все по-често започнах да улавям насочени към мен погледи, в които имаше доброжелателен интерес.

Окончателно повярвах, че е настъпила промяна, когато скоро след общото събрание при мен дойде група десетокласници, за да се... посъветват. Те така и казаха: "Дойдохме да се посъветваме с Вас". От тогава, когато влезех в клас, казвах: "Децата, много ми е нужен вашият съвет" и вече не срещам недоумение в погледите, в които преди се четеше недоверчивото: "Играете си с нас". Ние започнахме да мислим, да решаваме, да работим заедно. Ние се учехме да бъдем колектив.

Думите на момчето ме нараниха тежко. Чувствах се така, сякаш на мястото на златната буца на раменете ми бяха сложили два воденични камъка. Тежестта им олекна малко, едва когато на 28-годишна възраст отново седнах на студентската скамейка, за да изучавам педагогика в Свободното висше училище за обществени науки. На моите мъчителни въпроси там отговаряха Ани Хойзер, ръководителка на семинара за учители, и Рудолф Гросе. Там узнах и колко е наивно да вярваш, че за да бъдеш щастлив, трябва да вършиш само онова, което е правилно. Всъщност с всяка своя постъпка ние се оплитаме и в чувство на вина и важното е не да отхвърляме тази вина, а да се стремим неуморно да я изкупим, по възможност още в този живот: чрез жертвоготовни дела, на които не бихме могли да се решим без дълбоки познания за човешката същност, защото ни се виждат твърде трудни.

И все пак нещо остана да ми тежи след онази прощална вечер, въпреки всичката философия, въпреки всички научни обяснения. Нещо неразрешимо, нещо мъчително.

Защо търсецията, когато се отправя, напругайки всичките си сили, по осветения път, за който с всяка фибра на своето същество чувства, че е правилният път, защо е обременен от такива загадки, от такива воденични камъни? Защо на стремящия се към духа не му се открива дали действията му, дали оплитането му във вини води към благодат или към проклетие?

О, колко много хора съм виждал да се плашат от правия път, защото съзнателно или несъзнателно чувстват - не става с първата стъпка. Съдбата приклепва устремения напред с тежести, които той не може да разтълкува. Така ли трябва да бъде? Това ли е неизбежната раница, която пътникът трябва да мъкне на гърба си, ако иска да преодолее един дълъг и нелек път?

Ако трябва да бъде съвсем откровен, налага се да призная: някога отвреме навреме в мен се надигаше бунт срещу дълбоко изживяваното чувство за несправедливост, която господства в света и Бог я търпи.

Днес, много години по-късно, вече знам - човек трябва да умее да чака, без огорчение, без бунт.

"С нас ще стане това, което трябва да стане, когато узреем за него!" Тези думи са били изписани в древните храмове на мъдростта. И те важат и днес.

Три десетилетия по-късно, в една пролетна неделна утрин, стоя в градината в Голденхоф и обяснявам на един някогашен участник в курса, който е дошъл за почивните дни, новото разположение на лехите на хълма. На входната врата на двора от ранно утро е закачен следният надпис: "Неделна почивка до 17 часа. Моля не безпокойте."

Ето че един човек си влиза през вратата, сякаш надписът не го засяга. Оглежда се, застава на едно място и ни наблюдава през още нераззеленилия се жив плет от бърза. И тъй като е застанал там, като че ли е пуснал корен, без да откъсва поглед от мен, аз просто си продължавам с обясненията. Днес е неделя и посетителите би трябвало да ни пощадят със своите въпроси.

След три минути непознатият се провиква: "Това е той!" и се запътва през градината към нас. Докато се приближава, установявам по лицето и походката му, че никога не съм го виждал. Той ми подава десница сияещ, а пък аз се представям подчертано хладно:

- Рьоделбергер. Какво ви води при нас?

- Знаех си, че това е той - продължава да сияе. - Не ме ли помните, аз съм Бернхард, бях едно от момчетата в дома, където вие правихте компост и аз винаги съм ви помагал!

Споменът ме пронизва като токов удар. Той обаче си приказва весело и описва из-

БЕЗ ЗЕМЯ

Наръчникът за изправяне на крака на Франц-Карл Рьоделбергер

миналите трийсет години: завършване на училище, селскостопанско образование, военна служба, школа за подофицери, после години наред работа в едно изправително заведение, където е бил уважаван и обичан от затворниците, тъй като познавал проблемите им от собствен опит. Междувременно все опитвал да узнае моя адрес, но безуспешно.

После го затеглило към широкия свят и станал специалист по папагалите, снабдявал с тях зоологическите градини из цяла Европа. Във вековните гори имал време да наблюдава растения и животни. Дълго време се чудел защо се случва в тези още недокоснати от човека недостъпни места да се натъкна на папагали с аномалии. Един път летял със свой приятел над огромните плантации със захарна тръстика, докато ги пръскали отгоре с отровни вещества за борба с плевели и вредители. Тогава забелязал, че при обръщането над съседната гора пилотът не затварял дюзите. Била засегнатата значителна територия.

Тогава той попитал не е ли възможно това да се избегне. Обяснили му, че е много трудно при навлизането в плантацията да се уцели точно нейното начало. А ако се пропусне част от нея, ще има големи неприятности с едрите собственици.

С този отговор била разрешена и загадката със сакатите папагали. И така в самолета той си спомнил момчешките си години и ни видял нас двамата да стоим пред компостната купчина. Толкова живописно съм му бил обяснил тогава значението на компостирането за оздравяването на почвата, че сега, когато виждал тази беда, в съзнанието му се проявила връзката между здрава почва, здрави растения и здрави животни.

Не след дълго в щата Орегон, в Съединените щати, където се бил установил след женитбата си, участвал в националния празник на швейцарците в чужбина на първи август и гледал някакъв филм за фермата Голденхоф в Шварцвалд, където се работи без изкуствени торове и отрови и където не се оре - тракторът няма право да се движи по живата земя, а конят като впрегатно животно е все така на почит. И отново пред очите му изплувала картина от момчешките времена - обяснения пред компоста за значението на подготовката на хумус и умножаването на дъждовните червеи.

Напразно се мъчил да убеди удивената си жена: "Това е той. Това може да бъде само той. Така ми говореше и на мен на времето. Следващия път, когато отида в Европа, ще поиска адреса му от швейцарската телевизия и ще го посети."

После ми призна, че една непреодолима сила го влече обратно към родината, че е купил в околностите на Берн малък имот и че иска да прекара остатъка от живота си като земеделец със собствено парче земя, което да обработва без отрови и изкуствени торове.

Така се видяхме отново след трийсет години. Той не премълчаваше и мъките и горчивините, които беше преживял от най-ранно детство.

Аз отлично го разбирах и му разказвах подобни преживелици от моя жизнен път. Когато започна да съзира приликите в нашите съдби, без да ми отправя и най-малкия укор за моята тогавашна постъпка, когато напуснах дома, той извика: "Та ние сме като братя!"

С тези думи от мен се свлякоха два воденични камъка, които мъкнех на гърба си трийсет години от онази прощална вечер в спалното помещение, и на тяхно място дой-

де една хубава лекота, заедно с прозрението: човек не бива да се отчайва пред лицето на неразбираемостта в живота. Трябва да умее да чака!

ВОИСТИНА
ВОСКРЕСЪ!

Как възникна Свободното земеделско училище Голденхоф

Забивахме колове, за да означим площта, която щеше да стане бъдещата градина. Беше първият ден след пристигането ни в Голденхоф, чието закупуване стана възможно през 1969 г. благодарение на едно наследство.

Свободното земеделско училище Голденхоф и пансионът към него през 1995 г.

Добрата стара селянка, която преди нас в продължение на 12 години беше наемала и стопанисвала имота заедно с вече покойния си съпруг, се приближи и попита какво сме намислили.

Тя познаваше каменистата почва в тази бедна планинска ферма и добре беше научила какво означава да ядеш хляба, изкаран с пот на челото. Щом узна, че тук ще се появи градина със зеленчуци, ягоди, билки и цветя, поклати глава, усмихна се благо, после каза угрижено, но добронамерено:

- Не правете тук градина. На това място нищо не вирее, то е камък до камък.

Сами се уверихме в тази истина. Тя имаше право. Камък до камък, скала върху скала. А отгоре един измамен тънък пласт почва, който не би заблудил никой опитен и истински професионалист, та да тръгне да прави градина. Ако днес, след много години, на това каменисто парче земя има плодородна градина, посещавана ежегодно от много гости, това го дължим на "Земеделския курс" на Рудолф Щайнер - и на малко усърдие и трудолюбие. В тези осем лекции се съдържат духовните и практическите принципи, които при правилно разбиране и добросъвестно прилагане водят до резултати, способни отново и отново да ни удивляват.

СЪОБЩЕНИЕ

Уважаеми читатели, скъпи приятели!
Поради това, че много от вас се обаждат в редакцията на вестника с въпроса откъде да се снабдят със седмичника "Родово имение", ви уведомяваме, че всеки месец от 1-во до 15-то число можете да се абонирате във всички пощенски станции на страната. Каталожният ни номер в Български пощи е 618, абонаментът до края на 2007 г. е 16 лв. Заявки за абонамент могат да се направят и на телефоните в редакцията: 02/962-16-85 и 02/962-16-86.
За желаещите да разпространяват вестника в разпространителската мрежа с търговска отстъпка телефон за връзка: 0888 693359.

Редакционният колектив благодари предварително за вашата отзивчивост.
Гл. редактор на в-к "Родово имение"
Атанас Панчев

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Драги учители по музика, скъпи орфейчета, Щастлив ден е днес за Стара Загора - за седми път тук е събрана млада България с нейната зора - децата.

Ако човек попадне в пустинята и е много жаден, той търси оазис, търси извор. Там шепата вода е по-скъпа от шепата злато. Ако душата на човек е жадна, той търси извора на вдъхновението - българските народни песни. Да, българският фолклор е живата вода на обичта и второто слънце на България. Огънят /Слънцето/ топли човека отвън, а песните го стоплят извътре.

Дори най-отчаяният човек, ако дойде днес на "Орфеево изворче", ще се зареди от вашите лъчезарни лица, от вашите песни и танци. Вие сте нашата зора, която пръска мрачилото.

Този град - Стара Загора, който има своята 8000-годишна история, чрез вас, децата, пренася древното ни минало направо в бъдното. Да, Орфей е древната ни световна слава, но и българският народ създаде 300 000 народни песни, дето го няма никъде. Събрани тук над 2 хиляди деца, вие сте туптящото, чисто и песенно Орфеево изворче, което се прочу вредом по света. Утре вие ще излезете не само на тази, но и на европейските и световни сцени. Вие сте искрящи огънчета от сърцето на Орфей и гласчетата от гласа на Орфей - глас като лилия нежен.

Хераклит - древногръцкият автор, е написал: "Орфеевото слово е мълния, с която вечер запалва звездите". Гийом Аполинер от Франция е оставил своето признание: "Орфей е по-дивен от седемте чудеса на света". А в световните енциклопедии е отбелязано: "Орфей е най-големият смъртен поет и музикант в целия свят".

Това гениално чедо е родено по нашите земи. Орфей е пял така, че и камъкът, и растенията, и животните, и птиците, и хората са се унасяли. За неговите песни е изписано: "Само Орфей е разплаквал боговете с песните си". И вие сте неговите потомци.

На нашата, българска земя се е родила и Първа Европа, отбелязана на римските карти. Орфей, България и Европа сега са едно цяло - сбъднатата мечта на Родопееца. От Орфей до Бетовен, който написа химна на Европа "Ода на радостта", е изминатият път на уголемяваща се Европа и родилният ѝ корен е Тракия - тук, където сега сме ние.

Идвам при вас и с новата си книга "Възкресението на Орфей", на кориците на която до образа на Орфей поставих и образите на децата орфеончета: Денислав от Алдомировци, Дебора от Бургас, Саша от София, братчетата Пищолски от Благоевград, неделинския двуглас. И се радвам заедно с вас, че до образа на Орфей се нареждате вие - скъпите ни орфейчета и орфеончета... Родопският певец е мечтал: "Искам да вен-

Поздравителна реч на Никола Гигов към участниците в "Орфеево изворче"

ВЪЛШЕБНОТО ИЗВОРЧЕ

***

Орфей е тук - като сълза и нота.
Орфей е тук - въздишка и роса.
Мелодия и песен на живота.
Стозвучие в родопски небеса.

БЪЛГАРСКАТА ПЕСЕН

Светът във теб ще се заслуша:
висока, изворна вода.
Бъди гергьовски дъжд при суша.
И песнопой за свобода.

Никола ГИГОВ

Благодарствено писмо

Няма да започна благодарството с "уважаеми" г-н Атанас Панчев, защото "уважаеми" се използва за хора, които не познаваме толкова добре, а Атанас вече е наш добър приятел. Аз, Даниела Станоева от Цариброд - Западните покрайнини, споделям моето мнение с участничките в VII-то издание на Националния детски фолклорен конкурс - фестивал "Орфеево изворче". Това са Нина Нотева, Саня Любенова и Ана Симова, които се предста-

Трите гостенчета българчета от Сърбия, вдясно от тях е Даниела Станоева, също с български произход

виха с автентични песни и носии от района. С ръка на сърце мога да заявя, че такъв родолюбец, съмишленик и честен човек, роден с благородна кауза, се среща много рядко. Благодарим му, че ни покани на този Фестивал и пое разноските ни за тези четири дни, през които пребивавахме в Стара Загора. Те ни приеха с цялото си същество - съпругата му, неговите приятели и почти целият град. От всички наши пътувания, това е най-прекрасното, не позволиха нито една минута да бъдем сами и да ни е скучно. Дори искам да споделя нещо с читателите: на 23 март имах рожден ден, незнайно откъде те разбраха и ме обсипаха с много любов, подаръци и положителна енергия, успяха да ме просълзят. На всички читатели

чая песента на славей с хоровода на звездите". Славеят е малък, но пее по-хубаво от всички птици. И България е малка, но пее като славея. И за три дена Стара Загора ще стане Райската градина от вашите песни.

Едно 10-годишно дете ми написа: "Ако Орфей беше жив днес, той нямаше да укротява дивите животни, а щеше да укротява хората, жадни за пари и власт". Вълшебното Орфеево изворче ще очисти голямата река, защото самото то е чисто, Орфеево и вълшебно. Затова ние имаме право да повторим нашия рефрен:

**Орфей е тук - като сълза и нота.
Орфей е тук - въздишка и роса.
Мелодия и песен на живота.
Стозвучие в родопски небеса.**

На добър час!

23 март 2007 г.,
Стара Загора

ПЕСНОПОЙ ЗА СВОБОДА

- четиристишия -

***

И ако вече сме във Ада
и плачат нашите души -
Орфей ще слезне с обич млада
и с музика

ще ни спаси.

***

Не забравяйте мегдана
и хората - вити, весели.
Върху старите ни рани
никнат българските песни.

ДЕТСКИЯТ ФОЛКЛОРЕН КОНКУРС "ОРФЕЕВО ИЗВОРЧЕ" - ЕДИН ГОЛЯМ ОРФЕЕВ ПРАЗНИК

ВОИСТИНА ВОСКРЕСЕ!

Думи на благодарност заслужава и Държавна опера в гр. Стара Загора, която даде парична премия от 100 лв., спечелена от децата от Групата за забавни песни "Розов свят" при читалище "Климент Охридски" - Стара Загора, с ръководител Веселин Божков.

Поклон на кмета на община Златоград Младен Чаушев, който учреди лична премия от 100 лв. и тази награда журито присъди на групата за автентичен фолклор при читалището в гр. Мадан с ръководител Бистра Панджилова.

Благодарим и на проф. д-р Мария Самоковлиева от гр. София, член на УС на НМФС "Орфеево изворче", за премията от 50 лв., която взеха децата от с. Средище, обл. Силистра, с ръководители Румяна Стефанова и Руси Стефанов.

Благодарности на Кирил Бинев, представител на синдикат "Подкрепа" от гр. София, чиято премия от 50 лв. зарадва децата от от фолклорна група "Еньова китка" - гр. Чепеларе, с ръководител Ф. Бозов.

Поклон и на главния редактор на в. "Родово имение" гр. София, Атанас Панчев, който пое всички разноски по пребиваването и дари 50 евро на децата от Западните покрайнини - гр. Цариброд, гости и участници в конкурса "Орфеево изворче". Той учреди и премия от 50 лв., която зарадва едно от най-добрите гайдарчета - Петър Л. Петров от ОУ "Ан. Страшимиров" - гр. Варна.

Всичко това могат да сторят само хора с големи и щедри сърца, хора със светли души, радатели на всичко българско.

А каква радост и светлина имаше в очичките на най-малките ни участници от ФТТ "Еньовче" при читалище "Кирил Маджаров" от гр. Смолян, на които беше поднесена торта от сладкарница "Неделя" - Стара Загора. Благодарим на сладкарница "Неделя" и на сладкарница "Захара" за хубавите и сладки торти, които зарадваха малките участници в конкурса.

Завърши VII-я детски фолклорен конкурс "Орфеево изворче" Стара Загора 2007 г., но остават незаличимите впечатления от чудесното представяне на Орфеевите чеда на България. Остава трасиран пътът към следващото изворче, което ще бликне още по-чисто и вдъхновено от детския порив за духовно извисяване и достойнство на българската нация.

Днес е Лазаровден и както Иисус възреси от мъртвите Лазар, така и нашето "Орфеево изворче" възкресява духа български.

**БЪДЕТЕ БЛАГОСЛОВЕНИ, ТАЛАНТЛИВИ
БЪЛГАРСКИ ОРФЕЙЧЕТА!**

01.04.2007г.

Дочка КЪШЕВА

**изпълнителен директор на конкурса
в гр. Стара Загора "Орфеево изворче"
и председател на Националния
музикално-фолклорен съюз.**

От стр. 1

Отзвучаха финалните акорди на един голям празник, празник на красотата, родолюбието, човечността и духовността българска. Отзвучаха финалните акорди на един голям Орфеев празник, в който звучаха народни песни и свирни, играха се кръшни български хора и сърцата ни звучаха с музиката на Орфей. Отзвучаха финалните акорди на празника с големия Гала-концерт на лауреатите от конкурса, който беше тържествена Кода на една Орфеева симфония на радостта и светлината в очите и сърцата на децата на България. Хиляди участници, стотици награди и удовлетворение за организаторите и журито с председател проф. д-р Пламен Арабов от АМТИИ в гр. Пловдив и оценката за висо-

на вестник "Родово имение" пожелавам да усетят и уловят хубавите мигове в живота, както се случи при мен и децата от Западните покрайнини. Тук е мястото да благодаря на Българското посолство в Белград и консулството в Ниш за бързо издадените визи. Това писмо написах на 25 март и то съвпадна с празника Благодарение, от тук нататък пожелавам на Атанас Панчев и неговото семейство през цялата година да получават благи и добри вести. Успех и Дерзайте.

Даниела СТАНОЕВА

**Културно-информационен център
на българското малцинство
в гр. Цариброд, Република Сърбия**

Море от пелине

Море от пелине бел пелине
Море мож ли мене да отруеш
Море мен ми дружие доказуе
Море да ми драги другу люби
Море а я дружие не веруем
Море докле синоч сама видох
Море преко плод се погледаше
Море беле руке саставише
Море он вой даде огледалце
Море она нему жълта дуня
Море огледалце да се гледа
Море жълту дуню да мирише
Море ой пелине бел пелине
Море мож ли мене да отруеш.

**Изпълнява: Саня ЛЮБЕНОВА
от гр. Цариброд, Република Сърбия**

кото равнище на изпълнителите. Поздравления, отзвук в медиите - в "Старозагорски новини", БНР, радио Стара Загора, в местната преса на Смолян, Ямбол, Пловдив и др. за утвърждаването на конкурса "Орфеево изворче" като трибуна за изява на най-добрите и талантиливи деца от страната. Равносметката - 270 наградени участници с плакет /златен, сребърен и бронзов/ с лирата на Орфей, учредени 7 ежегодни парични премии, 54 стипендии на МОН, стипендии от Министерството на културата, специални награди, наградата на патрона на конкурса д-р Евгений Желев, кмет на община Стара Загора, награди на учители по музика и художествени ръководители, за ежегодно участие на конкурса и постигнати високи резултати с децата. За да ги има тези награди, за да зарадваме хиляди деца от България, за да дадем възможност на много талантиливи изпълнители да усетят радостта от своето представяне, радостта, че могат да пеят и пият от автентичните фолклорни извори, трябва да отправим думи на БЛАГОДАРНОСТ към онези, които ни помагат.

Думи на благодарност отправяме към община Стара Загора и лично на кмета д-р Евгений Желев, на Дирекция "Култура и образование" и лично на Георги Вълчев и Диана Атанасова за това, че ни осигуряват безвъзмездно три сгради, които са общинска собственост, и 5 зали, където успоредно се провежда конкурсът по раздели и жанрове. Призът на кмета на общината - електронно пиано /синтезатор/, тази година журито присъди на детския ансамбъл "Варненчета" при ОУ "Антон Страшимиров" от Варна, с ръководители Павлинка Тодорова и Николай Докторов.

Думи на благодарност отправяме към АМТИИ - гр. Пловдив, и лично на Ректора на Академията проф. Анастас Славчев, които ни осигуряват авторитетно и професионално жури, за учредената парична премия от 200 лв., която се присъди на ансамбъл "Гъдулица" при СОУ "Екзарх Антим I" - гр. Казанлък, с ръководител Димитър Гайдаров.

Думи на благодарност отправяме към Тракийско дружество "Одринска епопея" - гр. Стара Загора, с председател Петра Мечева, осигурили и тази година парична премия от 200 лв., която замина за гр. Бургас в ОДК при талантиливите народни изпълнители от ДХ "Трепетлика" с ръководител Пепа Запрянова.

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Истинската свобода е в Бога

Нейната слънчева закваса ни води към светлата вечност

Поетът и писател Харалампиев Харалампиев е роден върху златносните пластове на Средногорието в буково-резбената люлка на Челопеч - слънчевото чело на планината, по неговите думи. Като истински представител на името си /произлиза от гръцкото "харослампус" - радостна светлина/, носи със себе си светлината на радост, проникновение, на духовен глад, духовно умъдряване и на надеждите за разсъмване. Точно с тази си сила той присъства в поезията, за да изрече по свой богато метафористичен начин някои недоизречени неща, да извърши своето покаяние пред човешката съвест и да понесе своята клада от болка за безлюбието в света, за човешката безпаметност пред прегрешенията и пред "хлебната светлина" в душите ни. Осезаемо присъства в българската литература и за да ни напомня, че всяка ранна, всеки белег отвеждат право в любовта, в истината, в същинската свобода - Божествената. И това, че никой не отива в нея неосъзнал, непречистен. Автор е на около 20 книги, между които и десетина детски. Един голям педагог и приятел на децата е, който не щади сили все още да работи за тях.

- Г-н Харалампиев, около 3 март мислите и въпросите ни за свободата и за нейната ефимерност стават все по-настойчиви и това е съвсем естествено. Какъв спомен от миналото пазите за нея в сърцето си?

- Тази дата ме връща към моето детство, когато всички деца излизахме пременени, отивахме на черква, а после на училищен празник. Рецитирахме стихове за свободата и ни слагаха ленти с надпис "Отличник".

- Как покълнват кълновете на свободата в душите ни?

- Кълновете са заложили предварително, като слънчева закваса във всяка душа. Но, за да протече процесът на "втасването", свободата трябва първо да се посее у дома. Ако родителите я обичат, децата също я обичат. Аз съм научен на тези неща от дядо ми, който до 15-та си година е живял под турско робство. Имал е приятели турчета, играели са заедно, след това дошли руснаците, освободили селото, а те продължили да си играят заедно.

- Освобождението означава ли свобода?

- Свободата е състояние на духа, а не протокол, от който се взема решение за свобода. Тя винаги има три пътища: първият е да се тръгне към нея, вторият е да се извоюва, а третият е да се съхрани. Ако третият го няма, първите два са излишни.

- Имал ли е българинът всички тези нагласи?

- Българинът е пригоден да живее свободно. Той е създал тази земя, това място като свободен човек и продължава да го защитава. В различните времена и периоди това не е било толкова лесно. Той е губил свободата си, но въпреки това, вътре в себе си е успявал да я съхрани.

- Сега отиваме към нови видове "робства" - технически, компютърни, наркотични, бюрократични...

- И в тях свободата е вътрешен белег. Не може да има компютърно робство, ако ти си по-силен от компютъра. Не може да си духовно зависим, ако духът ти е извисен. И бюрокрацията не може да те съсипе, въпреки че е по-стара от човечеството. Колкото и да те поглъща, ако си свестен човек, ще изплуваш над нея.

- Но преди това трябва да деприватизираме душите си от затлачването на цивилизацията. Как?

- Ако затлачването е извършено насилствено, трябва да се премахне насилието, ако е извършено идеологически, трябва да се премахне идеологията. От общото цивилизационно затлачване обаче могат да излязат само големите и силни индивиди, а слабите се давят в него. Това е закон. Никой никога не може да извади на повърхността насила. За спасението си трябва да отдадеш непременно собствените си сили. И не

толкова е страшно, че се променяме и усъвършенстваме бавно, колкото това, че чакаме някой друг да го направи. Чакаме или да дойде отнякъде помощ, или да дойдат освободителите. Вече много пъти сме ги чакали. Идвали са и пак са си отивали. А първо някой трябва да дойде вътре в нас преди другите. Иначе няма смисъл да идват каквито и да било освободители. Когато идва свободата ни, българската интелигенция е готова да я посрещне. Тя е направила своето възрождение и тръгва да прави една държава.

- Този някой друг в нас не трябва ли първо да е Бог?

- Свободен е наистина само духът ни, намерил себе си в Бога. А Той винаги е бил в нас, дори и когато не сме знаели това. Винаги е правил всичко, което е необходимо, и е прощавал на всички невярващи в Него.

- Вие сте преподавали религия. Смятате ли, че духовното просветление ще се превърне в основа на възпитанието?

- Да, но не скоро. Нужни са столетия, за да изтрият десетилетията, нанесли вреди в това отношение. Храмът, вярата идва у бебето. Майката го носи вярваща, след това го кръщава, води го всяка неделя окъпано, облечено празнично на молитва, като му казва кое е добро, кои са истините и ценностите.

- Нали затова Мойсей води народа си към Обетованата земя цели 40 години, да се забрави старото?

- И не само той. И Аспарух води до тук прабългарите 40 години.

Но въпреки, че съм оптимист и че в това число има нещо библиейско, мисля, че няма да успеем за този период.

- Мястото на словото и на твореца в този процес?

- Във всички епохи от развитието на цивилизацията творецът винаги е имал страшно голямо значение. Той винаги е бил страдалец, винаги е предизвиквал промените и най-често е загивал по време на промените, изгаряйки в името на свободата. Не случайно най-светлите умове са изгаряли, за да осветяват по-нататъшното време. Така е и при нас. Много малко от големите наши поети са доживявали почтена възраст. Но точно това, че са се жертвали за другите, ги прави много велики. Творците, повече от другите, са отговорни за проглеждането на тези след тях. Горко на всички ни, горко, ако слепци след нас умират, казвам в един мой стих. И сега, през март, със събуждането на природата, с пукването на кокичетата и на пролетните води, е най-подходящото време да се замислим за това. И не само да мислим, но и да правим нещо по въпроса.

Интервюто взе: Лиана Фероли

ИНИЦИАТИВЕН ГРАЖДАНСКИ КОМИТЕТ ОТВОРЕНО ПИСМО - ПРЕДЛОЖЕНИЕ

До Председателя на Общински съвет
на град Смолян,
До Кмета на Община Смолян

Многоуважаеми господин Председател,
Многоуважаема госпожо Кмет,

На 10 ноември 2006 година нашият съгражданин - известният у нас и чужбина поет и писател Никола Гигов, навърши 70 години. Неговата юбилейна годишнина на национално равнище бе отбелязана на 21.11.2006 г. с творческа вечер в зала №7 на НДК, организирана от Съюза на българските писатели. На юбилея бяха поднесени приветствия от много творци и културни дейци, в които бе подчертан неговия голям принос в развитие-

то на българското художествено слово.

Специално за случая Президентът на България Георги Първанов изпрати поздравително писмо, прочетено от негов представител. В него г-н Първанов определя Никола Гигов като "...високо ерудирана личност, борбен човек и талантлив писател." В писмото е показана творческата продуктивност на юбиляра - 48 книги /техният брой вече е 50/, някои от тях преведени на повече от 20 езика. По нататък Президентът пише: "...Вие създавате свой уникален свят на знания, мъдрост, доброта и най-вече на обич. Тя просветва във всичко - и в болезнения бежански мотив /"Свиреп живот", "Бежанци"/, и в синовното преклонение пред България /"Шипченска балада"/, и в баладизирането на Родопска планина, която Ви плени завинаги. На тази обич дължим и проникновеното изследване на фе-

номена Орфей /"Легенда ли е Орфей", "Орфей в Египет", "Орфей и Европа", "Орфей и азбука", "Тайната на Орфей" и последната Ви книга "Орфей и Тракия"/, за което с право заслужихте да Ви определят като "най-лиричния поет на Родопите и певец на извори и тъга".

Книгите Ви носят заряда на съвременното мислене, усета за диалогност и сугестология, емоционална ангажираност с нравствените ценности на обществото. Всички тези достойнства правят творбите Ви обичани и търсени у нас и чужбина. Те са удостоени със заслужените 93 отличия у нас и 7 в чужбина. Носят популярност на страната ни."

Към високата оценка на Президента за творчеството и обществено дело на Никола Гигов можем да добавим, че след писмото Издателска къща "Новата цивилизация" - София отпечата още две нови негови книги

14.04.1205 - 802 години от победата на цар Калоян над Латинската империя - битката при Агрианопол

ЦАР КАЛОЯН

(около 1168 - 1207)

ВОИСТИНА ВОСКРЕСЕ!

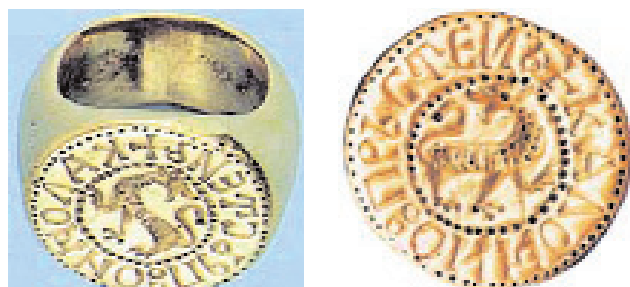
От стр. 1

Роден около 1168 г., той прекарва две години във византийската столица като заложник на мирния договор от 1187 г. Към края на 1189 г. успява да напусне Константинопол (вероятно с бягство) и е приет от царствените си братя за помощник в държавните работи и участник в управлението. Несъмнена е заслугата на Калоян за укрепване на държавата в обстановката на изострени междуособици сред представителите на българската аристокрация. Той застава начело на България в момент, когато вътрешните центробежни сили са твърде големи. Все още слабата спойка и централизация в държавата позволяват на редица български аристократи да пренебрегват царската власт и да действат като независими владетели (Иванко в Пловдивската област; Добромир Хриз в Просек - Северна и Централна Македония). Така самата идея за възстановяване на българската държава и бъдещето ѝ се поставят под съдебно съмнение. Точно поради това първите години от властването си Калоян посвещава не на борби със съседна Византия, а на държавно укрепване и привличане на непокорните боляри. През 1201 г. начело на голяма българска армия той обсажда и превзема важната за византийците крепост Варна, с което премахва и последната им опора на север от Стара планина.

Основната заслуга на Калоян като владетел е, че укрепва Втората българска държава и спечелва международни санкции за нейното признаване. Бисерът на неговата дипломатическа дейност е кореспонденцията му с един от най-силните и влиятелни папи - Иннокентий III. В преписката между другото се казва: *...и ние положително смятаме, че те (Петър и Калоян) са възвърнали по-голямата част от страната по бащино право. Затова ние смятаме, по подобие на нашите предшественици, да го коронясаме за цар не върху чужда, а върху собствена земя.* Според някои автори това е най-ефектната и добронамерена защита на българската държавна традиция и българските исторически права, при това произнесена от най-висшия средновековен авторитет.

В преписката си с Иннокентий III Калоян не пропуска и най-малката възможност да окаже политически натиск. В писмото от май 1203 г. той известява папата, че константинополският патриарх, като научил за връзките му с римската курия, му предложил да го короняса за цар и да му даде патриарх,

защото царство без патриарх не бива. В крайна сметка българският владетел печели важна дипломатическа победа - на 7 ноември 1204 г. папският легат, кардинал Лъв, по м а з в а българския архиепископ Василий за патри-

Златен пръстен-печат на цар Калоян, намерен в черквата "Св. Четиридесет мъченици", Велико Търново, XIV в.

арх*, а на следващия ден коронясва и Калоян за цар и господар на всички българи и власи**. Що се отнася до сключването на уния с Рим, въпросът е двустранен. Очевидно е, че Калоян търси предимно политически дивиденди и поради това унията между България и Римската църква има чисто йерархичен характер. Естествено при продължително проникване на католицизма у нас съвсем не са били изключени и подълбоки промени в догмата, обредността, а оттам и в цялостната култура на страната. Тази възможност, разбира се, остава предимно в сферата на хипотезите.

Съвсем реално обаче е влиянието, което Калоян оказва върху съдбата на целия европейски Югоизток, на Византийската империя, а и на Западна Европа с удара, нанесен върху рицарите от Четвъртия кръстоносен поход на 14 април 1205 г. край Агрианопол (дн. Одрин). Ръководени от провъзгласения за император на Латинската империя Балдуин I Фландърски, те превземат Константинопол и вече претендират за териториите на империята, върху които е разположена България, като поставят под въпрос тери-

ториалния баланс

на Балканите и самото съществуване на нашата държава.

Според сведенията на византийския хронист Никита Хониат и западния летописец Жофроа дьо Вилардуен битката завършва с катастрофално поражение за рицарите, а самият император Балдуин е заловен и отведен в Търново. Тази Калоянова победа до голяма степен предопределя съдбата на Латинската империя, а оттук и на целия Европейски Югоизток. Това е един от редките случаи, когато България е повлияла пряко върху съдбата на Европа. А за съдбата на Второто българско царство този военен успех има решително значение. С голяма сигурност може да се каже, че при евентуално надмощие на кръстоносците бъдещото развитие и изобщо съществуването на България би било твърде съмнително. Влиянието на Калоян върху съдбата на страната ни е очевидно.

През следващите две години той води активни военни действия на юг и югозапад, а в края на септември 1207 г. обсажда важния център Солун.

Всички автори*** са единодушни, че цар Калоян намира своята гибел пред стените на града. И макар че изворите наблягат на чудодейния момент (покровителят на Солун, свети Димитър, се явил и пробол нашественика с копие), очевидно отново става дума за добре организиран заговор, в който важна роля има куманският предводител Манастър.

Със своето кратко - едва десетгодишно управление, Калоян съумява да остави трайни дири в съдбата на българската държава, на Балканския полуостров и Европа. Той утвърждава царската титла за българските владетели, а с поражението на рицарите при Агрианопол предопределя залеза на Латинската империя, която преставя да бъде сериозна заплаха за балканските държави.

В по-общ план, според големия византолог Г. Острогорски, ако някой има заслуги за спасяването на Византия****, това е бил цар Калоян. А в българската история той е сред най-влиятелните личности.

От книгата "100-те най-влиятелни българи в нашата история"

*consecravit me in patriarchat. - Бел. авт.

**coronavit et benedixit imperatori Caloiohanni. - Бел. авт.

*** За тези събития черпим сведения от някои по-късни историци като Георгий Акрополит, Теодор Скутариот, Роберт дьо Клерк, Алберик, "Чудесата на св. Димитър Солунски" и житието на св. Сава. - Бел. авт.

****Има се преглед Никеиската империя в Мала Азия - Бел. авт.

"Космос от мъка и песен" - балада за Делю хайдутин, и "Орфей и цветята".

Авторът е получил над 9000 писма от наши и чужди читатели, творци и научни специалисти. В тях те оценяват и приветстват неговото творчество. В много селища на нашата страна се провеждат творчески срещи с Никола Гигов, а в последно време расте броят на срещите му и с българите в Сърбия и Македония. Творческите му интереси го водиха по света. Той е посетил 40 държави.

В нашия град също бе отбелязана 70-годишнината на Никола Гигов. Общинският съвет за четвърти пореден път го награди със Златен плакет. Навярно той е национален рекордьор по броя на получените еднакви награди от общински съвет в страната.

Гражданите на Смолян поздравиха писателя с участие в три негови творчески срещи:

на 19 декември 2006 г. през деня със студентите и преподавателите от Филиала на Пловдивския университет, а вечерта с гражданите в хотел "Кипарис алфа" и на 23 декември в градската библиотека "Николай Вранчев".

По наше мнение направеното от страна на общинския съвет и от нас, гражданите, е много малко, за да изрази благодарността и уважението ни към такъв голям национален творец - наш съгражданин.

Затова ние предлагаме във връзка с неговата 70-годишнина писателят Никола Гигов да бъде удостоен със званието "Почетен гражданин на град Смолян". Убедени сме, че вие и всички съветници ще подкрепите и осъществите това предложение и няма да се наложи провеждането на градска подписка, за която имаме готовност, дори и за такава на национално равнище.

ПРИЛОЖЕНИЕ: Копие от писмото на Президента на Република България.

С УВАЖЕНИЕ:

ГРАЖДАНСКИ ИНИЦИАТИВЕН КОМИТЕТ:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Димитър Костадинов

ЗАМ. ПРЕДСЕДАТЕЛ: Андрей В. Печилков

ЗАМ. ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елена Д. Бегрова

ЗАМ. ПРЕДСЕДАТЕЛ: Костадин Ив. Кушев

ГРАЖДАНСКИЯТ ИНИЦИАТИВЕН КОМИТЕТ БЛАГОДАРИ

на Общинския съвет на град Смолян, на неговият председател, на кмета на Община Смолян за удостояването на поета на Родопска планина със званието "Почетен гражданин на град Смолян".

ТРЪНЕН ВЕНЕЦ ОТ РАЯ

Никола ГИГОВ

Продължение от миналия брой

Люляк от Ерма

**О, Боже, Ерма ме видя!
И влюбен вятър се разшета:
"Защо далеч се попиля,
а тук остана ти, детето?"**

**"Завръщам се мой Роден край!"
И Ерма скачаше от милост.
А люляците в цветен май
отронваха сълзици живи.**

**Скали, орли и върхове
въртяха се по пътя стръмен.
И всичко родно ме зове.
И във душата се разсъмна.**

**О, колко дълго съм мечтал -
преди очите си да склопя -
да видя люляците в май
и маховете синеоки.**

**Не исках да ги късам, не -
те махаха ми с нежни пръсти.
И гледах Ерма с висине.
И по сълзите се прекръстих.**

Скалните разпорци сияеха в майска роса. Слушах еката на Ерма, дишах уханията на майските люляци и се завръщах в моя беден, но райски свят. Съзирах по чуките детето, което съм бил, видях сам себе си - детето - как маха с ръце и копнее за Родината и широкия свят. Птици ми махаха в небесата. Орли се вдигаха още нагоре и ме примамваха към небесните селения на моя роден край.

Преминахме Погановския манастир, Одоровци, Звонци, Ракита и се закатерихме край Асеновото кале към село Вълчидол и връх Руй. Всички до мене ми говорят, а аз сега съм само две очи.

Старица с тояжка излезе на пътя, деца ни махаха, две крави вдигнаха глави - това са чеда на кравите, които съм пасъл.

Пътуваме нагоре към облаците, а аз си мисля: "Ех, вие, богати държави, ех, вие, Велики сили, та вие всичките си богатства да натрупате на едно място,

няма да може да изплатите една-едничка пролята сълза от този край!... Харесват песните ни, а не знаете, че те са никнели в Ада. Харесват красотата на природата, а не знаете, че пътеките са солени, залькът ни е горчив, а мъглите не са мъгли, а море от мъка. Ех, вие, богати с пари и бедни духом."

За да наруша дълбоката тишина, попитах Иван Иванов:

- По време на войната ти си бил в Сараево. Бомби валяха върху вас. А бомбите не знаят кой е виновен и кой е невинен. Разкажи ми само един епизод от войната - епизод, който често сънуваш и не можеш да забравиш.

Иван се умълча, поколеба, но рече:

- Някоя война не може да се забрави. Тя е пълна с млади гробове. И старци гинат, и млади гинат, но най-страшно е, когато гинат деца. Знаеш ли как изглежда детското гробче!?

Една сутрин отворих прозоре-

ца в блока си в Сараево. Поемах си дъх - за първи път беше настъпила някаква тишина... А навън на улицата бяха излезли шест деца и се бяха заиграли в тишината.

Тогава чух свистене от небето, видях страшната сянка на бомбата, тя падна до самите деца, избухна, та ни разтресе, издигна всичките шест деца нагоре във въздуха, разкъса ги на части като кръвожадно чудовище и ги разпръсна до жиците... Видях алените писъци, видях алените плисъци от кръв детска и видях потресеното слънце в тия писъци и плисъци... Една детска главица се откъсна от това голямо кълбо кърваво, удари се адски в бандерата, главата се пръсна като разцепена диня и мозъчето на детето се облепи на бандерата и затрепка и засия в утренното слънце. Още се гърчеше живото мозъче, залепено за бандерата.

Аз се свлякох. Всичко стана за секунди. И не можех вече да

гледам войната с моите очи - напуснах Сараево и се върнах в Цариброд. Исках да забравя, ала всяка нощ идеха тези шест деца, заиграли се на улицата, и се вдигаха от бомбата до небето. Писъци и плисъци! Потресено слънце и разбита детска главица на уличната бандера. Трепти още жива!

Събуждах се със сълзи на очите. И вече се страхувам да заспя.

Минахме село Ракита и наблюдавахме родното ми село Вълчидол.

Този разказ ме скова и помислих, че не съм от плът, а от камък.

Слезнах от джипката с вдървена крачка.

И след Ракитски камък се белнаха няколко къщи на село Вълчидол. Бях у дома си.

**В големи градове съм бил,
но мойто малко село грее.
Защото тук съм се родил.
И тук дори сълзата пее.**

**Най-после всичките цветя
засмяха се - с роса от обич.
Аз дълго скитах по света.
И ето ме в селцето родно.**

Дъждът заплака.

Свети май.

**До люляците се завръщам.
И ако има нейде Рай -
това е Родната ми къща.**

Бяхме изминали целия Скален Ермитаж: Трънско Одоровци, връх Гребен, Звонци, Звонска баня, връх Остра глава, Асеновото кале, Ракита, Ракитски камък, Вълчидол, връх Руй и Тумба.

Букакът е зелен като резеда. Тънки водопади се спускат като сребро. Ерма вие в теснините венци от пана. Мостчетата лъщят над бездните. Има скални отвеси над 400 метра. Въртопите въртят водите като бурилка в бучка. Ливадите са проснали цветните си халища да посрещнат скъпите си гости. От къщите излизат жени с литаци и баби с тояжки се взират в тези, които идват...

Баба Мара с тояжка в ръка ме посрещна първа - с отворени уста и изплакани очи. Аз й целувам ръка, но вместо да кажа "Добър ден", попитах:

- Има ли вуци?

- Има и вуци, и вучици, и вучета! - прегърнахме се. Родният говор преля в сърцето ми.

Подава ми откъснато от двора цвете:

- На ти - от вашата градина е... Е па как се укачихте по тия ба-самаци? Гледай - всичко те среща: и люде, и краве, и Руй с моголата. Айде, улази у нас...

Канят ме от двор на двор. Прегръщаме се като след възкресение. Трийт сълзи и думат:

- Е па ние те знаем дете - дете

на баба Роса и на дедо Андон. По книгите ти пише Никола Гигов, ала ние те помним като говедарче и сега ще ти викаме пак "Кола на дедо Андон и на баба Роса".

Радвам се, че помнят родителите ми и на всеки срещнат подарявам по една моя книга. Раздадох ги всичките - до една.

Баба Мара обяснява на другите ми съселяни:

- Гледай, гледай, а пък като дете съм го водила за ручицу!

Те плачат сякаш съм излезъл от гроба. Струпах се още роднини: Искрен Искренов, Митко Гигов, Момир Гигов, Славка, Мария Гига...

Въведоха ме в една стая и отрупах масата. Стаята бе пълна с народ. До мене, в дясно, в едно кашонче, писукаха четири малки патета.

- Но защо я няма родната ми къща? - извиках аз, като уцелен с куршум в сърцето.

- Тя падна от очекуване. И крушата падна. Само Корията стои.

Вдървих се отново, вкамених се, вцепених се и умрях. **НЯМА МИ Я РОДНАТА КЪЩА!** Няма я стаята, в която съм роден. Няма го бащиното огнище. Всичко се е сринало и е останало само едно гробище от спомени.

Като ме видя така нажален, пред вик, Искрен Искренов не издържа, закри си лицето с двете шепи и зариде. Вместо мене плачеше той. Какъв силен мъж, а как горко си е закрил с две шепи лицето и плаче и с раменете си.

Но сърцето ми търсеше бащиното огнище. Някаква птица изпищя като поличба. Всички ме поведоха към родната ми къща, която вече я няма. Аз ги изпреварих сам да ги заведа. Нали ми идват на гости. Заведох ги в едни бурени. И сякаш някакъв вълк в гърдите ми много жално зави... Вие и не спира. Вие.

Митко пожела да заколи овца заради завръщането ми. Но аз едва изрекох:

- Недей! Не искам кръв. Аз съм пасъл бабите на тези овце. Нека си живеят - не искам кръв.

Те пак се разплакаха и заридоха. Митко свали очилата си и се въртеше в бурените. Каква горчива орис ни дариха Великите сили! Проклети да сте дано!

Взех едно малко камъче и го сложих в джоба си. Поне едно камъче да имам.

После ме заведоха в училището, в което съм учил. Видях старото, вече разбито училище и после отидохме в новото училище, което е на два етажа. Селото пак си е към 150 души - нито пораснало, нито умряло. Че къде са отишли децата! Когато аз учих тука, те бяха 70 деца. Имам ги на единствената си снимка от моя Роден край.

Стъпките ни се чува по коридора на училището и детски глас извика:

- Клас стани! - беше глас на момиче.

Влезнахме. В класната стая с много чинове видях само едно момиченце. На себе си ли е викало това момиче "Клас, стани!"

- Седни, момиченце, седни! - и го погалих по косицата. То вперено в мене умните си очи - казва се Силвия Стефанова и е само едно дете в цялото училище. Едно българче. И за него наели един учител - ръкувахме се: Илия Антанасов. И на детето, и на учителя надписвам мои книги и дарявам училището, в което съм учил.

Помолих Силвия да ми изпее една песен.

- Българска или сръбска! - ме попита то.

- Каквато ти искаш.

Силвия запя българска песен. Гласчето трептеше с типичното "тресене" на певците от Западните покрайнини. Учителят се извърна към прозореца и отри сълза. Момиченцето пееше. Как искам това българско дете да израсне и да стане певица. И всички - осем милиона българци - да милеем за него. Защо сме ги забравили?

Това детенце - само в цял клас - няма с кого да си говори. А аз го накарах да пее. То стиска с две ръчици моята книга до

гърдите си и знам, че ще му оставя скъп дар. Ще има една българска книга, надписана на нея. А училище "Братство" от село Звонци винаги ще изпраща по един такъв учител. В село Ясеновдел видях друг такъв учител - Драган Иванов. А моят учител някогашен - Сима Стефанов - имал син и го направил и него български учител, после имал и внук и него направил български учител, та да има кой да учи там българските деца на български език. Мили, скъпи, родни учители, как да ви се отблагодаря?

Чак в Погановския манастир си поех дъх. Над 100 икони на светци ме гледаха от всички страни на купола. Величието и славата се раждат след адски изпитания. От избодените очи на Иван Рилски се стичаха сълзи. Ала страшно силни бяха те.

"Ночникът" /Вечерникът/ ме погали в салона на гр. Цариброд. Гимназията вече се нарича "Кирил и Методий".

Иван Иванов - директор на библиотеката - ме представя. Той реди кратки и скъпи думи, а аз гледам хората, изпълнили салона. Очите ме парят. Думите сами се късат от сърцето:

- Скъпи непознати и близки!... Да се завърнеш в Родния край след толкова десетилетия раздяла, то е като Възкресение от другия свят. Аз Ви нося Орфеева обич и Паисиевска страст:

**Кръвта ми свети като пламък.
Броя не почести, а рани.
Родината е мойто знаме.
И Шипченска е песента ми.**

И когато бях в Японско море, и когато бях в Америка, и когато се изкачих на Алтай и видях Китайската стена, и когато бродих в пустинята Гоби, видях като аргонавт Кавказ, пребродих Европа и посетих 35 страни, винаги съм знаел, че коренът ми е издръжлив и жилив, защото съм от вашия край, от моя Роден край. Три пъти ви се покланям на вас, храбреци и певци, чеда на земята ни, чеда на горчива участ и райски мечти. Наричат ви Забравените българци, но вие сте незабравими. И понеже не мога да ви прегърна един по един, прегръщам ви всичките, защото ви обичам.

И четях стихове: корен от техния корен, цвят от техния цвят, обич от тяхната обич. Сякаш разкъсвах бодливата тел, за да слея Родината и Родния край.

Видях сълзи в очите на моите земляци. Те ме слушаха някак много затъжено, усмихваха се под още непадналите сълзи и ме питаха с най-съкровени въпроси. Музиката и поезията им бяха дали надежди - роса капеше и поеше корена.

Обърках се от техните дарове: те също не са стояли, творили са, борили са се. Българинът Свободан Сотиров е художник с европейска величина, Петър Гигов е певец и художник, пъл в Египет, и ми дарява своя компактдиск и свои рисунки. Трупат се дарове книги от Спас Сотиров за Поганово, от Станимир Ставров за Петралаш, от Любомир Миланов за Радейна, от Елизабета Георгиев, Татяна Михайлов, Люба Попова, Пеца Манов, сборници с млади поети от Цариброд, списание "Мост" от Ниш, списание "Другарче".

Петър Гигов - мой сродник /певец и художник/ е нарекъл компактдиска си "Духът на Европа". И там е излял надеждите си.

На творческата среща бяха и Марко Шукарев и Зденка Тодорова. Диалогът за нашата участ и съдба сякаш нямаше край.

Аз предавах нравствената несъкрушима сила на българския народ на българите от Западните покрайнини:

**И в Ада може да обичаш,
ако в сърцето ти е рай.**

И виждах как техните трънени венци се прераждаха в ореоли:

**По пътя ни ще има знаци,
от подвизи и бели кости,
но винаги растат юнаци,
които знамето ще носят.**

Край

За генно-модифицираните храни

Приятелю, управниците на България за пореден път се канят да въведат закон, от който да пострада цялата нация, за сметка на тлъсти рушвети, които ще вземат самите управници от заинтересовани компании. Става въпрос за закон, който ще позволи предлагането на генно-модифицирани храни на българския пазар. Ако здравето ви и здравето на вашите деца са важни за вас, а също и ако ви интересува състоянието на Българската икономика, поспециално на земеделието, моля отделете няколко минути, за да прочетете следната информация за вредата от генно-модифицираните храни. Ако смятате, че написаното е важно, моля разпратете това писмо на всички свои приятели. Колкото повече информирани има по този така важен въпрос, толкова по-голям е шансът да се спасим от катастрофалните последици.

Пробутват ви вредни генно-модифицирани продукти. Европейският съюз и още 80 страни се отказаха от тях, а нашите депутати гласуваха (на първо четене) свободното им навлизане в България. Днес цяла Европа се обединява срещу разпространението на генно-модифицирани продукти. Независими учени от цял свят предупреждават, че каквито и грешки да е правило Човечеството през своя "научен" възход, никоя от тях не е толкова опасна, колкото и най-незначителната грешка, допусната при генните манипулации. Много пъти хората са изпитвали последиците от прилагането на "модерните" химически и радиоактивни технологии, но Природата постепенно се изчиства от последствията, когато тези технологии биват спрени. Това обаче не се отнася за генното инженерство - веднъж пуснати на свобода, новите модифицирани гени не могат да бъдат върнати назад и вредните последици от тях се умножават във времето. Има достатъчно натрупан доказателствен материал за опасностите и проблемите, създавани от тези технологии!!! Повтарям, днес, когато Европейският съюз и още 80 страни се отказват от генно-модифицираните продукти, нашите депутати гласуваха (на първо четене) свободното им разпространение в България. Генното инженерство е опасно за здравето на днешното и бъдещото поколение: Полученият чрез генни модификации ТРИПТО-ФАН (хранителна добавка), УБИ 37 човека, ИНВАЛИДИЗИРА ТРАЙНО 1500, А ОЩЕ 5000 са ВРЕМЕННО ИНВАЛИДИЗИРАНИ.

Научно-изследователска лаборатория във Великобритания установява, че причината за преждевременната смърт (50%), предраковите образувания на стомаха, уголеменият черен дроб и значително намалените размножителни способности на лабора-

торните мишки се дължат на храненето им с генно-модифицирани картофи. Крави, третирани с рекомбинантен (генно инженерство) хормон на растежа получават мастит, боледуват, намалява тяхната репродуктивност и умираат рано. В същото време млякото на тези крави е с ниски хранителни качества и не е безопасно!

Забелязани са силни алергични реакции и астматични кризи сред хората, които имат непоносимост към определени гени от растителен или животински произход, взети и вмъкнати в хранителен продукт, който преди това е бил добър за тях. Купувате си картофи или домати, но не знаете, че те са обработени с ген от риба или колорадски бръмбар. Вземате от пазара соя, без да ви информират, че в нея е вмъкнат свински ген. НЕ ЗНАЕТЕ КАКВО КОНСУМИРАТЕ!

Най-честите заболявания, свързани с генните манипулации са: нови видове алергии, рак, натравяния, симптоми на множествена склероза (каквото е случаят и с Аспартам - извлечен по химичен път заместител на захарта), намаляване на имунната защита, ЗАТЛЪСТЯВАНЕ (погледнете американците, чиято храна в деветдесет процента от случаите е генно-обработена - не случайно американската нация се смята за най-болната в света) и др.

Човешката ДНК не разпознава генно-променените елементи, не може да ги усвои и ги отделя под формата на мастни натрупвания! За здравните проблеми, предизвикани от консумирането на продукти, съдържащи генно-манипулирани съставки, са изписани стотици страници! Отдавна вече е известно, че фермерите в Аржентина, Бразилия, САЩ, Канада, Индия и др. страни, които използват генно-манипулирани семена ФАЛИРАТ: 50% от генната манипулация на семената е насочена към създаването на растителни видове, устойчиви на хербициди. Тези торове убиват всички живи организми в полето (включително и полезните за растенията и почвата микроорганизми и насекоми), но по естествените пътища на природата в съседните полета се появяват плевели и вредители-мутанти, които стават устойчиви на тези хербициди. Това изисква все повече пестициди и вода (до три пъти повече), които фермерът трябва да плати. Почвата отслабва, става кисела, неплодородна. Геннообработените семена са

нерепродуктивни и всяка година фермерът трябва да купува нови семена и торове, отделно да плаща такса за интелектуална собственост върху тези семена.

80% от европейците не искат да консумират хранителни продукти, съдържащи генно-манипулирани съставки. НАШИТЕ ФЕРМЕРИ НЯМА ДА МОГАТ ДА ИЗНАСЯТ СВОЯТА ПРОДУКЦИЯ,

защото са разработени технологии, откриващи генно-обработените елементи. Вече има

върнато царевично нишесте! Страдат и съседните полета, в които се появяват нови плевели и вредители, продуктите им се замърсяват генно чрез процесите на опрашване и кръстоски. ЕВРОПА ОТКАЗВА ДОРИ пчелен мед и розово масло от замърсените региони!

Освен икономическите проблеми, нарастват и заболяванията сред фермерите вследствие употребата на силно токсични торове и растения, отделящи токсични сокове за защита от вредители! Едно от богатствата на нашите земеделски култури, поради което винаги са намирали много добър пазар навсякъде по света са ВКУСОВИТЕ И ХРАНИТЕЛНИТЕ КАЧЕСТВА, които в генноманипулираните американски продукти липсват. За да получат определени вкусови качества, производителите добавят химически овкусители и оцветители, които често пъти са съпроводени с вредни странични ефекти! В някои райони на САЩ децата до 6 години натрупват чрез питейната вода 130% над допустимото количество хербициди за цял живот. Органичното и генното земеделие не могат да съществуват заедно!

ЩЕ ПОСТРАДА И ТУРИСТИЧЕСКИЯТ БИЗНЕС В БЪЛГАРИЯ - европейецът иска да е сигурен, че храната, която му се предлага, е екологично чиста и 100% безопасна.

ЩЕ БЪДЕ НАРУШЕНА ЕКОСИСТЕМАТА В СТРАНАТА. Природата е много сложна система от взаимно свързани компоненти. Дори най-малките промени в един вид могат да доведат до промени или дори до пълното изчезване на други видове, които са част от хранителната верига на трети видове. Използването на силно токсичните торове и растения, които са устойчиви на тях, ще изместят напълно в полето тези растения, които не са генно-манипулирани, а това ще доведе до унищожаването или значителното намаляване на определени видове насекоми, животни и птици. Ухапванията или ужилванията на приспособилите се (мутирала) към новите видове растения, насекоми и животни могат да се окажат твърде ток-

сични за хората и най-вече за децата. Естествените генетични промени в природата стават от количествени натрупвания, в един значителен период от време (хиляди години) и само между сродни видове. При генното инженерство се срещат и обединяват видове, които в природата никога не биха се обединили! В Природата не се случват такива бързи и драстични промени. Човекът също не е приспособен към тях!

Големите корпорации, вложили милиарди долари в генните технологии, искат да възстановят своите разходи и да спечелят от тях милиарди. Ето защо те създадоха чрез медиите, които управляват и "учените", на които плащат, МИТОВЕТЕ около генните технологии. Последните 14 години доказаха, че нито един от тези митове не е верен - генните технологии в селското стопанство не ни освободиха от плевелите (това става само през първите 2 години) и опасните химически торове; появяват се свръхплевели мутанти; производителността при органичното кръгово земеделие е 2 и повече пъти висока; традиционното земеделие дава продукти с по-добри хранителни и вкусови качества; генните технологии замърсяват Земята и намаляват нейното плодородие; те създават нови микроорганизми и предизвикват НОВИ БОЛЕСТИ сред хората, животните и растенията. Появяват се нови видове, които са устойчиви и агресивни към съществуващите, включително и към хората (пчелата убиец, появила се преди години в Южна Америка!!!).

ГЕННИТЕ ТЕХНОЛОГИИ СЛУЖАТ ЕДИНСТВЕНО на производителите на химически торове, някои фармацевтични и хранителни продукти и генно-манипулирани семена! Това са "Монсанто", "Пионер", "Новартис", "Раундъп", "ДюПонт", "Американ Сианамид", "Калджен", "Рон-Пуллен"... Всеки, който осъзнава значимостта на проблема, може да размножи този текст и да формира колкото може повече хора из цялата страна. Да организира подписка срещу генното инженерство там, където живее, работи или учи и сред своите приятели. Тези подписи ще бъдат внесени в парламента и показани по българските медии.

ВРЕМЕТО Е ТВЪРДЕ МАЛКО!

Писмо от читател

Мариана ПРАМАТАРОВА

За първи път седмицата на гората се е чествала през 1926 г. и от тогава досега се е превърнала в ежегоден професионален празник на работещите в Регионално управление по горите. Направеното през годините е много, тъй като 33% от територията на България е лесиста, а това е от значение за всички сфери на живота. Но има и какво още да се желае. Основен проблем е незаконното изсичане на горите. През последните 5 години ползването на горите се е увеличило два пъти. Приходите от продажбата на дървесина са нарастнали с 80% и на практика цялата горска система се издържа от тях. В момента се работи за стабилизирането на отрасъла и реинвестиране на приходите от продажба на дървесина. Добрата новина е, че се прави и залесяване - около 25 000 дка нови култури. Сега завършва озеленяването с предимно широколистни видове на опожарените райони от 1999-2002 г., засаждат се 10 000 дка дъб и др. Откриват се нови работни места в отрасъла. Увеличават се приходите от ловен туризъм. Води се борба с браконьерството и хищниците. Стрелят се само трофейно зрели животни. Целта е да се възвърне числеността на популацията до 80-те години.

Бюджетният дефицит скована борбата с пожарите, не достигат средства за горски пътища. Забраната за палене на стърнища е сред най-нарушаваните.

От 2004 г. горската стража е снабдена и оборудвана с нови автомобили, униформено облекло и телефони.

Притеснение предизвиква и незаконното строителство в защитени територии и нарушеното равновесие между човека и природата.

"НА СТРАНДЖА БАИР ГОРАТА..." /ХР. БОТЕВ/

Странджа е последната планина на Европейския континент не само по разположението си - между България и Турция, но и заради славянското си наименование - Стражица /Странъц/ - граничната планина. Учени-изследователи на Странджа пишат, че "странджанският бряг надминава целия наш останал бряг по хубост и разнообразие" /проф. А. Иширков/, за писателя Петко Росен горите на странджа са "едно море, истинско море от шума", а поетът Асен Йорданов споделя: "Навлизам в Странджа като в храм... Пристъпвам в нейната гора. Като в олтар..."

Разнообразният хълмист релеф и благоприятните климатични условия допринасят за определянето на Странджа като граница на средиземноморската и средноевропейската растителност. През 1995 г. учените са доказали 1300 вида растения, 70 от които са вписани в Червената книга и се срещат само в Странджа и крайбрежието ѝ. Около 80% от планината са гори - иглолистни /черен и бял бор, смърч, ела, атласки кедр, европейска лиственица/, източнобукови гори /горун, благуна, трепетлика, габър, елша, космат дъб/ и вечнозелени храсти /тис, зеленика, звъника, мушмула, папрати, странджанска боровинка, черен въз/, а в акваторията на Созопол има дори подводна гора. Около с. Близнак се намират стари дъбови гори от благуна, цер и източен горун. Край с. Бръшлян има находища от редки орхидеи и поляни с росен. Близко до с. Евренозово са горите от елша, ясен и върби. Едно от най-старите дървета в Странджа, 800 годишен дъб расте близо до с. Звездец. По река Резовска се наблюдават странджанско сапунче, подъбиче, червена хвойна, тракийски ранилист. До с. Българи се простират вековни гори със зеленика. По разливите на река Велека са най-добре запазените крайречни гори и лонгози. Село Резово може да се похвали със запазено находище на пясъчна лилия. Като се прибавят и 5-те природни резер-

"ХУБАВА СИ, МОЯ ГОРА"

СЕДМИЦА НА БЪЛГАРСКАТА ГОРА 1-7 АПРИЛ

"Странниче, ти, който дойдеш тук, бъди здрав!"
Поздрав на Странджа планина, изсечен върху камък през II век пр. Хр.

вата на територията на Странджа /"Силкосия", "Лопушна", "Витаново", "Средока" и "Тисовица"/, 12-те защитени местности и архитектурният резерват с. Бръшлян, може да се добие впечатление за богатството на Странджа, превърнала се за живеещите там в поминък и съдба.

ПРОЛЕТНИ ПРАЗНИЦИ И ОБИЧАИ ОТ СТРАНДЖА

Пролетните празници в Странджа започват от Сирница с подготовката за **Кукеровден** - обредът е посветен на плодородието и е свързан с пречистването от злите сили, за да се даде шанс на новото - да покълне, да се развие, да израсне, а това, както знаем, става през пролетта. Кукеровден символично подготвя земята, природата и хората за настъпващата пролет. Характерни за странджанския регион са т.нар. "бял кукер" - облечен в бели кожи и с открито лице, "заораването", което представлява акт на подчинение на природата с цел по-голямо плодородие и обичаят "пали кош", при който след кукерските игри на края на селото се издига кош със слама и боклук и се изгаря, за да изчезне всичко лошо и да се даде път на новото. По този начин зимата си отива и идва очакваната пролет.

Символичното пречистване от зли сили намира приложението и на **Благовец** /25 март/, когато се палят огньовете, прескачат се и говорно се нарежда: "Бягайте змии и гущери, че утре е Благовец, Благовец-Драговец, кука-кукулец. Да изгоним змии и гущери, да изкука драга пролет". **Лазаровден** е момински празник /за разлика от коледуването, който е ергенски/ и в лазаруването участват само девойки. Тема на лазарските песни са любовта и предстоящата женитба на момите.

"Размитай, Стано дворове,
Че са ти дошли гости лазарки".

Лазарките от Странджа играят танца "филък" - изпълнява се в редици - по двойки, които се провират през тунел и е любим на всички млади хора от региона.

На Лазаровден се играе пролетната игра "Буенец" и се правят люлки, на които се връзват цветя и в тях се люлеят малки момиченца.

Домакините даряват лазарките с пари, яйца, брашно, които се поставят в кошниците им, а след това се раздават на бедните.

Пеперуда - обичай за дъжд. Пеперудата е малко момиче с дълга бяла риза и шапка с букови вейки. Носят го на носилка и пеят:

"Пеперуга ходи, нъ богъ съ моли:
- Дай, Боже дъш, да сториме ръш."

Така обикалят къщите, а стопанките поливат момиченцето пеперуда с малко вода и даряват, след което свитата се насочва към параклиса "Св. Илия", където се отправят молитви за дъжд. Вечерта се играят хора.

Първи април - празнува се в Странджа с "исикийски лакърдийки". Исикия или "хисикия" наричат населените места в планината Странджа, а лакърдийките са автентичен фолклор - хумористични анекдоти, песни, вицове и измишльотини на местните "зевзеци".

Уважаеми колеги и приятели,
Във връзка с дейността на Спасителния център за диви животни на Зелени Балкани, прилагаме кратък отчет за 2006 г., с който можете да се запознаете на следния адрес: http://www.greenbalkans.org/documents/Otchet_crrrv_2006_bg.pdf.

Надяваме се през настоящата 2007 година да има по-малко нуждаещи се от помощ диви животни!

Благодарим на всички, спомогнали за осъществяването на тези дейности!

С уважение
Ивайло Клисуров
Директор на Спасителния Център

ГНЕЗДОВА КАМЕРА В КЛЕТКАТА НА ЛЕШОЯДИТЕ

В началото на тази година за пръв път двойката белоглави лешояди (*Gyps fulvus*) - пациенти на Спасителния център за диви животни на Зелени Балкани, се сдоби с яйце. Както по-рано ви съобщихме, това се случи в края на февруари, като преди това лешоядите бяха наблюдавани многократно да копулират. За да улесним наблюдението и събирането на информация за поведението на птиците, близо до гнездото беше поставена камера (http://wrbc.my.contact.bg/video/Gyps_nest1.avi). С нейна помощ се записва цялата информация, която след приключване на размножителния период ще бъде обработена и ще остане в архивите на Центъра. Така тя ще бъде полезен опит в по-дългосрочните ни проекти за размножаване на видове, като черен (*Aegypius monachus*) и брадат лешояд (*Gypaetus barbatus*).

Вече две години гнездата на още три размножаващи се двойки в Центъра (бухали и керкенези) се наблюдават чрез камери. Натрупаната през годините информация е добра база, която се използва при размножаването на други видове или при сформирването на нови двойки от пациенти в Центъра.

Както многократно вече споменавахме, размножителната програма е една от основните дейности на Спасителния център. Целта ни е да сформираме двойки от птици "инвалиди", преминали курс на лечение в Центъра, а техните поколения да бъдат освобождавани в природата.

В близко бъдеще предстои да усъвършенстваме системата, за да може всеки посетител на сайта на Зелени Балкани в реално време да наблюдава поведението на птиците.

Екатерина ПЕЙЧЕВА

"Малки сме ние, да,
но даряваме света
с песни, игри, мечти...
Деца сме всички ний на
тази земя".

Така пееха децата от Вокална група "ДЪГА" при ОУ "Васил Левски" от гр. Чирпан и лицата им грееха от радост и усмивки. Грееше от радост и обич и лицето на младата им учителка и художествен ръководител на групата Камелия Бошнакова, която бе избрала тази прекрасна песен по музика на Бергамини и текст на Димитър Карнолски. Малки са децата, да, но наистина дариха Стара Загора, дариха България с най-големия дар - чистата и светла енергия на радостта, на любовта, на детските усмивки, на музиката. От чистия извор, от Орфеевия извор - българската народна музика, по-прекрасна от която няма на света, защото е живото наследство на най-големия музикант и певец на всички времена - Орфей.

Три дни - от 23 до 25 март Стара Загора живя под знака на един вълнуващ празник - седмия Национален Фолклорен Конкурс "ОРФЕЕВО ИЗВОРЧЕ", който се проведе под патронажа на кмета на Община Стара Загора д-р Евгений Желев. Три дни 2300 деца от цяла България пяха, свиреха и танцуваха в Народния театър, на сцената на Дома на културата и в ОДК. Тази година е включен и конкурс, в който децата чрез рисунки, изработване на маски, кукли и металопластика да продължат традицията на приложните изкуства. За жалост, творбите на децата не бяха изложени, а от г-жа Дочка Къшева, председател на НМФС "Орфеево Изворче" чух, че са надминали всички очаквания и просто са изумителни в своето разнообразие и изпълнение. Ще очакваме тези творби на малките художници да бъдат включени в електронния сайт на конкурса, за да може цяла България да се възхити на таланта на своите деца.

Почетен председател, духовен водител и кръстник на Националния Музикално-Фолклорен Съюз "Орфеево Изворче" на учителите по музика и инициатор на ежегодния Национален Фолклорен Конкурс "Орфеево Изворче" е големият патриот и радетел за съхранението на българския фолклор, на родовите ни корени, писателят и поетът на Родопска планина Никола Гигов. Загрижен за бъдните дни на България, той с ентузиазъм работи с децата - нашето бъдеще. Посветил живота си на изследването на личността и делото на великия син на Тракия Орфей Родопееца Канос, той възражда Орфеевите традиции с този конкурс и откриването на Родопската Орфеева Школа в село Гела, под връх Орфей.

Едва ли има по-чиста и свята идея от тази да събереш децата на България на празник на музиката, песента и танца. Със светналите си лица, с чистите си ясни гласове, облечени в сияещи от цветове и шевици носии, децата радваха очите с неземна хубост. Песните и свирните на малките музиканти разпръснаха облаци и спряха дъжда, който цяла нощ валя, за да умие България и да я приготви за празника. И слънцето блесна, и дърветата разлистиха искрящозелени млади листа, и хора изпълниха градината пред театъра на Стара Загора, където се носеха звуците на музиката - защото свещените изкуства, небесен дар от Орфей за неговите потомци, вълнуват и хора, и природа. И защото залите на театъра не можеха да поберат толкова деца, та те, събрани на групи, пееха и свиреха навън, под лъчите на пролетното слънце и огласяха улиците. И за да се спази, макар и неволно, древната традиция - под открито небе, окъпани в лъчите на "слънцето - флейтист", както гласи един Орфеев стих, а не в душните зали, да се свири и пее, та да слуша всичко живо вълшебните звуци на му-

ДЕЦА СМЕ ВСИЧКИ НИЙ НА ТАЗИ ЗЕМЯ

VII НАЦИОНАЛЕН ФОЛКЛОРЕН КОНКУРС "ОРФЕЕВО ИЗВОРЧЕ"
СТАРА ЗАГОРА, 23 - 25 март 2007

зиката, да слуша и да тръпне от обич и възхита. За да звучат стиховете на Никола Гигов, изпяти в Орфеевата пентатоника - музикалната емблема на фестивала:

Орфей е тук - като сълза и нота.

Орфей е тук - въздишка и роса.

Мелодия и песен на живота.

Стозвучие в рогопски небеса.

Тази година светлата енергия на празника ще прекоси границите на България и ще занесе радостта и сред българите от Западните покрайнини, защото по покана на Атанас Панчев, главен редактор на в-к "Родово Имение" и на негови разноски гости на "Орфеево Изворче" бяха три деца от Цариград - Саня, Ана и Нина и ръководителката им Даниела Станоева. Облечени в стари автентични носии, наследени от бабите, с дантелени ризи и сърмени везби, те поздравиха децата на България с песните на своя роден край. Момичетата имаха щастието да видят хубавите детски празници, да слушат песните и свирните на своите връстници, да гледат танцовите състави, да участват в празника. Те ще занесат на българите, които са разделени от своята родина, радостта и усмивките на децата, разказите за чудесните дни, прекарани в България. Плакетите, които получиха, ще ги връщат в светлите спомени за България, ще ги зоват да дойдат отново тук, където българчетата свободно могат да паят своите песни на конкурси и фестивали. Може би ще се опитат да организират свой български фестивал и тогава ние ще им бъдем скъпи гости. Чудесно ще е, ако един фолклорен фестивал събере българските деца от двете страни на границата - за да се запази българският корен, да се укрепи българският дух, да потече светлата вълна на радост и обич и да донесе надежда.

Не можах да видя и да чуя всичко - конкурсът течеше в няколко зали на различни места в града. Слушах малките кавалджии и гайдарчета - кабагайдата на едното от тях беше по-голяма от него, гъдуларчетата от Габрово Кирил и Кремена. А какви напети и красиви момци бяха музикантите от старшите групи - стройни, с одухотворени лица, румени бузи, облечени в живописните си дрехи с пояси и гайтани - коя ли мома няма да се захласне по тях - те с музика омайват сърцата. Затова толкова песни са изпяти за моми, залюбили вакъл очар - кавалджия, гъдулар или гайдар. Възхищавах се на хубостта и таланта на момичетата от Националното училище по фолклорни изкуства "Филип Кутев" от гр. Котел, които успях да видя и чуя, защото в малката камерна зала нямаше място, та пускаха са-

мо изпълнители и ръководителите им. Накитени, с преливащи от багри пременни, едно след друго те излизах и пееха своите песни. Но когато дойде редът на Валерия Стоилкова и тя гордо и достолепно застана, пременена в красивата си кюстендилска носия, а мощния ѝ алтов глас се понесе из залата, дори журито се захласна. Такава горда, напета и уверена в себе си беше и на гала-концерта и спечели оваците на публиката.

Трогателни бяха малките певици - 5-10-годишни, с плитчици, с шарени дрешки, застанали пред журито - Никола Гигов, проф. д-р Мария Самоковлиева и Снежана Колева. Съпровождани от цял оркестър, децата, с ясни като звънче гласчета, успяваха да го надпеят. И с какво внимание и съпричастие, с какво поощрение в погледа се навеждаше към тях г-жа Колева от журито, като че ли да подпомогне, да подкрепи малката душичка, застанала пред нея.

Отношението на художествените ръководители към малките музиканти е една затрогваща тема. Трябва човек да види с каква обич, с какво внимание се отнасят те към мъничетата, застанали пред строгото жури, как се опитват с поглед да ги подкрепят, с какви усмивки ги посрещат или как ги утешават, ако не са успели да се представят добре. И ме спохождат едни такива еретични мисли.

Трябва ли този ДЕТСКИ ПРАЗНИК да има конкурсен характер? Радост за победителите - да, но горко на победените! Видях детски сълзи, защото от вълнение гласът бе пререзгавял. Видях дечица - малки - 6-7-годишни, които с наведени главици, недоволни от себе си, излизах навън. И печатът за цял живот, че не си успял. Неувереността в себе си. Недоволството от себе си. Или агресията, наречена хъс, амбиция, отново да се явиш догодина и да докажеш на всички, че не си некадърник. Трябва ли да запечатваме детските души с неуспеха, който ще ги разяжда цял живот?

Как, ще ми възразят мнозина, откак се помним, има състезания. Дори в древния свят. Дори по времето на Орфей. И какво от това? Състезанието - това е мирна война. Без кръвави жертви, но с убийство на душата. Нима не може да бъде просто празник на радостта? На песента? На танците? Празник на ду-

шата, която се радва и обича и от радостта и любовта, преливащи от нея, танцува и пее? Когато децата, освободени от напрежението да са най-добри като на гала-концерта, дават най-доброто от себе си и усмивките им греят? И душите им, божествените им, ангелски души разцъфтяват и цял живот се къпят в благодатните лъчи на творчеството.

Ние сме тръгнали по нов път, говорим за нова цивилизация. Вярваме, че можем да създадем нов свят, основан не на страха и омразата, а на радостта и обичта. И много, много се надявам, даже вярвам, че състезанията, конкурсите, мачовете, първенствата от всички видове, дори олимпийските игри ще останат в стария свят, в тъмната полоса от историята на човечеството. За да блика радостта, да цъфти творчеството, да се отварят душите и красота, обич и усмивки да обливат Земята и да я преобразяват.

Ние, българите, които толкова сме оцелявани по различните световни състезания, трябва първи да научим този урок. Първи да кажем на света, че не състезанието, а радостното споделяне на дарбите, творческото изобилие, щедро раздавано на другите, са новият път за духовно развитие. Не камшикът на състезанието, а радостта от споделеното творчество ще бъде белегът на НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ. За да се превърне не само България, а и целият свят, в райска градина. В нея няма състезания и конкурси, там блика обич и радост. А състезанията са от лукаво. Което доказват многото несправедливи оценки, купени първенства, допингови скандали, побоища по терените. Многото завист. Дори Орфей е пострадал от завистта към любовта на Евридика.

Не са необходими конкурси в новото пространство на любовта, което сме решили да създадем. Талантът сам ще докаже себе си, подкрепен от общото одобрение. Защото всяка дарба е от Бога. И кои сме ние, та да даваме оценки на Бога?!

А иначе конкурсът си течеше, децата пееха и свиреха, и танцуваха. Редяха се лазарски танци, северняшки танц, ябланска тропанка... Децата от гр. Априлци показаха обряда "Пеперуда", кукери на кокили дрънкаха звънци и пъдеха злите духове, моми от село Самоводене правеха тайна седянка на кръстопът, та със заклинания да привличат ергените. Пееха и се надпяваха хорове, свиреха и се надсвирваха оркестри. От свежо утро до късна вечер младите таланти на България огласяха града.

Седях в средата на първия ред и до мен се сменяха ръководителите на групите, които от салона следяха представянето на децата. "Гледай какви са сладури!" - възкликна ръководителят на вокалната група от община Ветрино, Варненско. И сподели, че им е много трудно, защото събират децата от няколко села на общината. След тях детският хор "Славена" - старша възраст от Пловдив, с ръ-

ководител поотделно, та не можах да запиша всички. Запомних вокалните групи на село Неделино, НУФИ "Филип Кутев" - Котел, Пловдив, Бургас и с. Паничарево, Камерен танцов състав "Ракита" - Ракитово, ФК "Шарени гайтани" - Бургас, ФА "Радост". До мен беше седнало едно 11-годишно детенце, което излезе на сцената и изпя песента "Заболяла Стана" с характерното шопско тресене. Оказа се Лора Сачанска от Перник, която от 3-годишна се явява на конкурса "Орфеево изворче", притежава бронзов, сребърен и 3 златни медала. Тази година снимката ѝ е на

афиша на конкурса. Неин художествен ръководител е майка ѝ Ива Сачанска. Отново е спечелила златен медал. Добре са работили майка и дъщеря, но напрежението от конкурса беше изпило усмивките им. Много атрактивни бяха малките гайдърчета от 3-4 клас на ОУ "Антон Страшимиров" - Варна, с художествен ръководител Данчо Радулов, които свиреха "Хубава си моя горо", а публиката им пригласяше с ръкопляскания. Тази година големият приз на конкурса и наградата синтезатор бяха спечелени от Фолклорния Ансамбъл "Варненче" на ОУ "Антон Страшимиров" - Варна, с художествен ръководител Николай Докторов. Ансамбълът е от 120 деца, които спечелиха също много индивидуални и специални награди за инструменталисти, певци, оркестри и хорове. Една от малките певици, спечелила златен медал, е 9-годишната София Узунова, с песните "Бре амам Боже" и "Лазар иде", която чух да пее на следващия ден вече във Варна. Но за мен най-удивително беше представянето на Детски Народен Хор при читалище "Дружба" - Харманли, с ху-

ководител Мирослав Караделев показа висше хорово майсторство и си взе златния медал. За тях това е майсторска школовка, докато за децата от Ветрино си е истински героизъм.

Накрая празникът завърши с гала-концерт на наградените, които не бяха съобща-

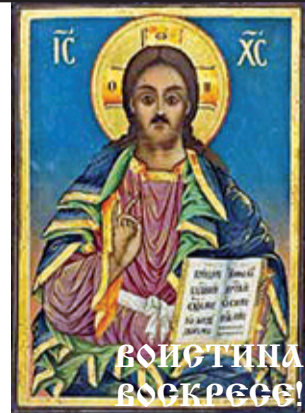
ва дожествен ръководител г-н Вълканов, спечелил златен медал. Тези десетина деца, 10-12-годишни, с пъстри носии от различни краища на България, изпяха най-трудните и най-красиви песни. Те заслужават да ги спомена поименно: Татяна, подобна на цвете с бялата си риза и светлозелена престилка с цветя, която изпя "Караджа дума Русанки", Мирела, изпълнила "Данюва мама", Румяна - "Злато моме", Ваня - "Разболя се хубава Яна", Светозара - "Пиян бях, Петранке", дуета Татяна и Румяна - "Мари бяла Стано". И кой знае какво още щяха да изпеят, ако не ги бяха спрели организаторите. А публиката дълго ги аплодира. Да, расте млада смяна в Харманли, както впрочем и в цяла България. И това е най-радостното - в тези времена на пошлост, чалга, упадък на нравствените ценности расте младо поколение, което е закърмено с прекрасните български песни, тропа българските хора, попива хубостта на народните носии, изучава българските обреди и обичаи. Защото това е спасението на България. Защото песните, хората, обичайте и обредите са ни запазили през хилядолетията, въпреки многото и тежки изпитания, въпреки многобройните, неспрели и досега опити да бъдем заличени като народ и държава. Ще дойде ден, когато древните звездни знания, пренесени чрез хората, песните, обичайте ще бъдат разкодирани и тогава и ние, и светът ще бъдем изумени. Защото нашите предци са ни завещали едно огромно знание, едно невероятно средство за самовъзстановяване, лечение и дълголетие, едно енергийно богатство, до което едва сега започва да се докосва най-напредничавата наука. Ние сме съумели да опазим и пренесем най-голямото богатство на човечеството - знанието за Вселената и знанието за човека, не в сложни системи и философски трактати, а в ежедневно приложими и ефективни действия - песни и танци. И което е най-важното - те обгръщат човешката душа с атмосфера на обич и радост, та човекът да е здрав физически и да добрува дълги години.

Радвам се, че се запознах с един удивителен човек - бившия хореограф на Националния Фолклорен Ансамбъл "Филип Кутев" доцент Йордан Янакиев, който беше председател на журито в раздела за народни танци. Той е измислил своя оригинална система за запис на хореографията на българските танци с цялата им изключително сложна ритмика. Надявам се да патентова своето творение, за да го остави на бъдните поколения, защото според мен това е дело, равно на измислянето на нотописа. И един ден името му да се споменава от благодарното човечество, защото знаем какво представляват българските народни танци, какво носят на човечеството и какво е бъдещето им.

Дните на прекрасния фестивал "Орфеево Изворче" в Стара Загора свършиха. Но остава да трепти полето на радост, на обич, вя се нова, светла млада енергия в Духа на България, за да пребъде нашият български род все по-млад, все по-жизнен, все по-непобедим. И най-прекрасното е, че това поле се поддържа в цялата страна от многобройните фолклорни състави, ансамбли, хорове по фестивали, концерти, сватби, сборове, конкурси. Така се възпитават истинското родолюбие, безценните човешки качества, моралните ценности на децата ни. И те надделяват над смутните ни времена, защото винаги светлината сияе в мрака. И го побеждава.

"Да надвием ада с музика" е изписал Никола Гигов в мотото на конкурса. Но аз искам от цялата си душа да отправя друго пожелание:

ДА ЖИВЕЕМ И ДА ПРЕБЪДЕМ С МУЗИКА!

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Скъпа редакция, мили читатели на в-к "Родовоимение",

Сега, в края на март и началото на април, трябва да си спомним за Исус Христос - нашия Спасител и Цар в небесата. Защо именно по това време? И защо именно Исус? Защото той е най-великият човек, живял някога на тази планета, говорителят на нашия Баща-Създател, човекът, платил с живота си откуп, за да имаме ние втори шанс да изживеем живота си такъв, за какъвто сме създадени: вечен, безкраен, щастлив, в младост, здраве и щастие на райска земя. Исус е ключът към сбъдването на тази вечна човешка мечта.

От могъща духовна същност в небесната йерархия Исус приема да бъде превърнат в човек. На него му предстои да управлява спасеното човечество. За да бъде управлението му пълноценно, той трябва да познава света на хората. Но не можеш да опознаеш нечий свят, ако не се слееш с него. Не можеш да опознаеш света на мравките, ако не станеш мравка. Исус е превърнат в човешки зародиш и изживява пътя на обикновения човек с всичките му трудности и съблазни. Няма добра квалификация за един бъдещ цар от тази. В своя кратък човешки живот Исус показва, че навремето Адам е можел да остане верен на Създателя, да не отхвърля неговото управление, защото извън управлението на нашия Баща чрез законите, които е създал за нас, няма живот. Адам е живял в почти стерилна обстановка, изкушенията около него са били малко, но той решил да живее така, както той си иска, а не както Бог го съветва. И донесе Адам на света най-смъртоносна и заразна болест - ГРЯХ, която се предава генетически. Затова днес всички без изключение сме болни от нея и всеки умира. Не е това програмата на Създателя. И Той праща на света "Последния Адам" - своя син Исус Христос - Месията. Адам е виновен, Исус трябва да оправя нещата. Адам ни вкара в затвора на смъртта, Исус трябва да ни изведе от там. Адам похарчи Божиите съкровища, Исус трябва да ги плати, за да ни пуснат под гаранция.

Стоиш в килията на опропадения си живот, осъден си на смърт, присъдата е прочетена, на вратата ти пише "Смъртник". Всяко отваряне на вратата, за да ти донесат вода и храна, за тебе е ужас, мислиш си, че е дошъл мигът на екзекуцията. И ето, един ден вратата се отваря. В килията ти влиза прекрасен усмихнат човек, светещ от доброта. Той ти казва: "Мили мой, не стой в този тъмен ъгъл. Платих за тебе и те откупих. Вече си свободен. Тръгни с мене, за да те изведе от лабиринта на този затвор. Без мене няма да се оправяш по коридорите на катакомбите на дяволската система. Бързай, че много други килии ме чакат." А ти стоиш и не вярваш. Мислиш така: "Сега ще

ЧОВЕКЪТ ИСУС

тръгна, а те ще ме гръмнат в тила. Така правят, за да мине по-леко". И се натискаш в ъгъла. А той стои с протегната ръка към тебе и те чака. Той, невинният, който умря за тебе, на крака ти идва, чака те. В момент, когато има толкова работа, чака тебе, а ти се инатиш, не искаш да повярваш в щастие, което ти подарява, с недоверието си му нанасяш възможно най-ужасната обида. Мислиш ли, че вечно ще те чака? Той има много, много работа! Цялата Вселена трябва да бъде приведена в хармония, трябва да възтържествува любовта във всяка гънка на великата конструкция. Не може вечно да те чака, разбираш ли? Чакат го още милиарди такива килии като твоята и във всяка от тях има по един такъв инат като тебе. "Хайде, мили мой, тръгвай!" - моли те той. "Чакай, кажи ми защо ти, непознатият, плащаш за мене толкова огромен откуп. Че най-близките ми не могат да го платят, а ти защо, откъде накъде?". "Защото те обичам. Аз участвах в създаването ти. Имам мечти за тебе, мили, искам да ти помогна да бъдеш щастлив, тогава и аз ще бъда щастлив. Аз те познавам повече, отколкото се познаваш ти сам, и те обичам. А ти сега се запознай с мене по-бързо, че няма време. Ще си говорим, докато излизаме от лабиринта на тази система. Хвани ме за ръка, за да не се объркаш и изгубиш. Хайде да отворим следващата килия!" И какво става тогава? Кажи ти! Тръгна ли с него? Хвана ли го за ръката, заситни ли с твоите неуверени объркани човешки крачки до неговите сигурни и стабилни стъпки? Усещаш ли топлината на ръката му, с която те води? Усещаш ли как неговата топлина влива в тебе енергията на живота и те прави истински? Или още се натискаш в ъгъла на килията на смъртта, обладан от ината си, от мързела да се спасиш? Кое избра, мили човече? Кой може да ти направи добро, ако ти не го приемаш в невежеството си? Но заради твоето невежество, мързел и инат ходът на нещата няма да спре, няма. Никой няма да те чака вечно. В един момент ще разбереш, че си се прецакал сам, че си изпуснал най-светлия шанс, който ти е бил незаслужено подарен, просто защото Създателят те обича като свое дете и иска да станеш истински.

1. Исус дойде да ни спаси като плати откупа. Адам донесе смъртта, Исус я премахна. Той казва: "Да, виновни са всички човешки милиарди, осъдени са. Убийте мене. Аз нямам вина. С моята смърт откупувам всички тях. Освободете ги под гаранция, дайте им втори шанс. Аз ще се постарая да им помогна да не правят повече зло на себе си и на другите." Никой човек не може да откупи с живота си друг човек. Но Исус може. Неговата стойност е толкова висока, цената му е толкова голяма, че той може да плати за всички милиарди хора, от както има човечество досега и в бъдеще. Исус е платежоспосо-

бен! И плати. А ти сега, какво? Не искаш да приемеш подаръка му ли? Или си толкова глупав, че не се сещаш да се възползваш от този подарък? Замисли се. Какво всъщност правиш, човече?

2. Исус дойде като Говорител на Създателя. Йоан казва в евангелието си: "В началото бе Словото. И Словото беше у Бога, и Словото беше бог. То в началото беше у Бога. Всичко това стана чрез Него и без Него не е станало нищо от това, което стана." /Йоан 1:1-3/ По-надолу идват ценни пояснения: "И Словото стана плът и живя между нас, и видяхме слабата му - слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина." /Йоан 1:14/ Исус е този единороден, създание №1, държач първия номер във всичко на света, излезнал от лоното на Отца-Създател, който стана плът и беше сред хората. Показа им какво е да си човек. За Него Пилат произнесе онези пророчески думи, преди да го прати на смърт: "Това е човекът!" Да, това е човекът! Като Исус трябва да бъдем. По-нататък Йоан съобщава важен факт в 1:18: "Никой никога не е видял Бога. Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той го изяви". Исус беше посланик на Създателя, той дойде да предаде жизненоважна информация и я предаде. Прати учениците си да я носят като щафета по света от човек на човек, за да я чуе и проумее всеки. В Откровение на Йоан 3:20,21 Исус казва на всеки от нас: "Ето, стоя на вратата ти и хлопам. Ако някой чуе гласа ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечеря с него и той с мене. На този, който победи, ще дам да седне с мене на моя престол, както аз победих и седнах със своя Отец на Неговия престол". Обърни внимание! Исус не рита по вратата ти, не я поваля с един мощен удар и не ти крещи: "Хей, заблудения, аз притежавам всичко на света, защото го купих и платих много скъпо. Твоята къща всъщност е моя, ти си мой. Как така не ме пушаш, като аз навсякъде съм у дома си? Кой си ти да не ме пушаш? Къде се намираш в своята гордост и самозабрава? Я ми ела сега да те науча какво те чака, като не си уважаваш стопанина!" Има ли право Исус да е ядосан и да ти изкрещи тези думи в лицето? Има пълното право, човече. Но Той не ти крещи. Той тихо стои пред вратата ти и хлопа учтиво да му отвориш, ако ти искаш. И се надява да го приемеш като приятел, да му отключи сърцето си - врата в тъмната нощ на системата на тоталната заблуда и да го поканиш на своята скромна вечеря като близък човек. Той ти е Господ/ар/, но иска да ти е приятел, най-свиден роднина. Ти като такъв ли го прие-

маш или като някакво непонятно бебе в ясли, или като някакъв измъчен слаб човек, прикован на кръст, безпомощен и убит? Какво е Исус за тебе? Какъв си го представяш? Къде е той сега и какво прави? Хиляди въпроси има, на които всеки от нас трябва да намери отговора, за да може да тръгне по пътя на спасението и преобразуването си, за да въведе в ред собствената си рецепта. Ние сме рецепта от кухнята на Създателя. Но Сатана обърка рецептата ни. Сложи в нас съставки, които са забранени, а извади съставки, които са задължителни. И рецептата се обърка тотално и фатално - и външният вид се промени, и силата, и вкусът, и смисълът. На Създателя не му трябва такава рецепта, затова пусна Исус да я оправя. Трябва да почистим кухнята си и да изхвърлим всичко лошо и фалшиво. Никой няма да сложи в кекса си праз, а в празната каша - захар и бакпулвер. Всяка рецепта си има своите твърди съставки, които не трябва да се променят - иначе тя няма да е тази рецепта, а нещо друго. Ти "Човек" по точната рецепта ли си? Спазено ли е в тебе съотношението между материята и духа? Както имаш метаболитизъм, имаш ли също добродетелност и любовеспособност, чиста съвест и милост, кротост и готовност да простиш? Духовните съставки на рецептата ти налице ли са? Какво, не знаеш ли? Ами Рецептурникът се продава във всяка книжарница. Нарича се Библия. Вземи, че я прочети най-последно и я осъзнай, проучи я, че няма време. И започни корекцията. И Анастасия ти го казва, и хиляди други, които се борят да поправят рецептата. Ако се захванеш, Исус активно ще ти помага.

3. Исус дойде да ни покаже любовта на Създателя-Баща и да ни демонстрира на какво е способен истинският човек, ако му е в ред рецептата.

Исус ходеше по водата - и ние трябва да умеем това. Исус материализираше предмети: хляб, вино, риба, монета, за да плати данъка. Исус лекуваше всякакви болести без изключение. Исус предвиждаше какво ще стане и предупреждаваше. Всеки от нас трябва да може това. Исус беше еталонът, стандартът какъв трябва да е човек. Той бе ярката демонстрация на Създателя: "Ето, мили мои хора, такива трябва да бъдете. Сега сте едно недоразумение не по Моя вина - вие пожелахте сами да бъдете такива. Оставихте се да ви излъже моят враг. Но ще ви помогна да се поправите, ако вие желаете. Ето ви образецът. Правете като него, бъдете като него!" Чува ли тези думи на истинския си Баща? Обичаш ли Исус? Знаеш ли нещо повече за него и за Създателя? Или знаеш само това, което си чувал от баба си и комшийката и то е мъгливо, неясно, непълно и често лишено от всякаква логика? Ако получиш дебело скъпо писмо в пощенската кутия, адресирано до тебе, ще го изхвърлиш ли или ще го прочетеш от любопитство? Ти прочете ли Библията - Божието писмо лично до тебе? Ако я беше прочел, в главата ти щяха да се

родят хиляди важни въпроси и щеше да търсиш отговорите им. И щеше да влезнеш в процеса на търсенето на Истината, по който те кара да вървиш Исус, този процес, който ще те изведе от лабиринта на порочната световна система и ще те доведе до светлия свят на Новата цивилизация тук на земята във възстановения Божи Рай. Защо не изваждаш Божието писмо от кутията си? Защо не го прочетеш и проучиш? Защо? Откъде е тази инерция, този инат, това бездействие? Откъде е това тълпо упорство да не искаш да повярваш за себе си?

Или може би очакваш, че всичко ще ти бъде поднесено на тepsия, че Бог нещо ти е длъжен - така ли мислиш? Това е жалка заблуда. Бог е Творец, а ние сме създадени по Негов образ и подобие. Тоест, ние сме творци, трябва да бъдем. Но сме със сбъркана рецепта. За да станем истински творци, трябва да си оправим рецептата. Творец значи мислещ и действителен човек, а не лентяй, вегетиращ в безхаберията и мързела си. Първо трябва да участваш активно в собствения ти ремонт - да помагаш на този, който те ремонтира, на Исус. Когато той подаде четка към бузата ти, за да я изглади, ти не удрай настрана, а подложи буза, за да усетиш благодарното влияние на Исусовата намеса върху тебе. Поискай да бъдеш себе си, човече. Обичай себе си, човече! Опознай себе си! Запознай се с истинския си Родител - Създателя Йехова и със Спасителя си - неговия първи син Исус Христос. Знаеш ли какво значи възклицието "Алелу-йя", на еврейски "Халелу Йях"? Означава "Възхвалявайте Йехова". А какво значи Йехова? Това значи: "Аз съм този който съм, вечният и създаващият. Ще се окажа всичко, каквото трябва да се окажа, но ще постигна целите си". Това е името на Създателя на всичко видимо и невидимо. Някои народи са го наричали по друг начин, но пак са подразбирали Създателя. А знаеш ли какво значи името на Исус Христос? Ние използваме гръцката версия на произношение на това име - Исус. На еврейски е Йехошуа, което значи "Йехова е спасението". Чувал ли си вариант на това име - Джошуа. Италианците му казват Джезу, англичаните му казват Джийзъс. Това са варианти, каквито има всяко човешко име на света. Важното е да помним, че означава "Спасител". Какво значи "Христос"? Това е гръцка дума. На еврейски е Месия. На български е Помазаник. Помазаник е този, който е посочен лично от Бога да бъде цар или първосвещеник на народа. На главата му се е изливало свято миро, така е бил помазан. Тоест, Христос - Месия - Помазаник означава ВОДАЧ, определен лично от Създателя. И така, какво значи Христос Исус? ВОДАЧЪТ, КОЙТО ТЕ СПАСЯВА. Представи си един цар или президент, който прави така, че в държавата му да няма смърт, болести, старост, злоба, престъпност и т.н. пороци. В планетарен мащаб прави да няма войни, да няма граници и всичко да е в ред за щастие на всички. Представи

ли си такъв Водач? Ще гласуваш ли за него? На кои избори ли? На коя дата? На изборите на душата ви. Веднага! Създателят ни е дал свободна воля, оставил ни е да избираме сами поведението си, мислите си. От нашия личен избор зависи животът ни. Ти избра ли да бъдеш с Исус-Спасителя? Избра ли да бъдеш с Христос-Водача, който спасява завинаги?

Защо в началото казах, че сега е подходящо да си спомним за Исус. Защото по това време той е загинал за нас и е платил спасението ни.

Това станало на еврейския празник Пасха, който се празнувал на деня 14-ти нисан по еврейския лунен календар. Този ден никога не трябва да бъде бъркан, защото изчисляването му е лесно. Той е при първото пълнолуние след пролетното равноденствие. Всяка година се пада на различна дата, защото сега сме по слънчев календар. Но винаги е първото пълнолуние след пролетното равноденствие. Тази година се пада на 2 април. Виж си календара, попитай синоптиците кога беше равноденствието и ще разбереш. Навършват се 1974 години от деня, когато Исус Христос умря за нас.

Той специално поръча да празнуваме деня на неговата смърт, защото именно чрез смъртта си ни подари спасението. Всеки трябва да се замисли за личността на светлия Спасител, за стойността на неговата смърт и какво значи тя лично за него.

С какво се измерва величието на един човек? Дали по физическата му сила или по военните му способности, или по умствените? Историкът Х. Дж. Уелс казал, че величието на човека се измерва по това, какво той е оставил да расте след себе си, дали е подтикнал другите да мислят по друг начин с убедителност, която продължава да убеждава и след смъртта му. "Според тези критерии Исус е на първо място" - призна Уелс, който не твърдял, че е християнин.

"Исус Христос влияе на своите поданици и ги управлява, без да присъства видимо сред тях физически." Това са думи на Наполеон, считан за един от най-великите пълководци в историята.

Исус сключва Новия завет с хората на целия свят. Нов завет значи Нов договор, в който има две основни клаузи: 1. Човекът признава, че Създателят знае най-много кое как трябва да бъде и затова трябва да го слуша и да спазва постановените от Него закони. 2. В замяна на това Създателят подарява на всеки човек вечен живот на райската земя и щастие да бъде пълноценен творец като Баща си - Създателя.

Някой предлагал ли ти е по-примамлив договор? Има ли армия с по-кадърен генерал от Исус Христос? Има ли държава с по-кадърен президент, цар или султан от Исус Христос? Има ли владика на някоя църква, по-знаещ и можещ в истината от Исус Христос? Има ли друг съдия, който не гледа по лице, а чете същността ти и затова присъжда винаги честно? Има ли друг, на когото са дадени вкупом трите главни власти

- изпълнителната, духовната и съдебната, и който да ги упражнява така кадърно като Исус Христос? Направи сам избора си и после бъди щастлив или се сърди на себе си, а не ругай Бога, който няма никаква вина за неудачите ни.

Никой не е оказал по-силно влияние върху живота на хората от Исус Христос.

Той дойде на земята преди почти две хиляди години на командировка, във формата на човек. Имаше да изпълнява важни стратегически задачи. Изпълни ги и едновременно с това квалифицира себе си, получи нови опитности за управление на човешките същества. Доказа, че при всякакви условия и изкушения човек е способен да остане верен на Създателя-Баща, че изпълнението на Божиите закони не е трудност. Само трябва истински да поискаш и да започнеш осъзнато да опитваш. И тогава към тебе се протяга топлата, любеща, търпелива и надеждна ръка на Бога-Баща и ти помага много, много. Вгледай се в ежедневието си. Виж Божиите чудеса - те са навсякъде около вас. Усети Божиата помощ, виж я в дребните наглед неща. Мисли за Бога не като за някакво абстрактно същество или сила, а като за любещ родител, на когото можеш да се довериш винаги, винаги е уютно да се сгушиш в скута му и да усещаш ласките му. Научи се да се молиш от сърце, със свои думи. Не повтаряй заучени наизуст молитви, които си преписал отнякъде. Как говориш с баща си? Нали със свои думи и свои мисли? Така говори и с Бога, ти си Негово чедо любимо, уникално. Той те е създавал с обич и иска да си щастлив. Той даде най-ценното си, най-милото си за тебе - своя Първороден син Исус Христос, не пожела за високата цена, от сърце поиска да те спаси. Приеми с обич любещата помощ!

Обичай Бога-Баща-Творец и върви със Сина му Исус Христос, най-великия човек, най-великия дух след Създателя, най-великия Цар на царете, най-великия Съдия, най-великия Първосвещеник. Няма друг верен път.

"Елате при мене всички вие, които се трудите и сте обременени и аз ще ви успокоя. Вземете моето иго върху себе си и се научете от мене, защото съм кротък и смирен по сърце, и ще намерите

покой на душата си". Има ли подобро предизборно

ВОИСТИНА ВОСКРЕСЕ!

обещание, за което имаш пълна гаранция, че ще бъде изпълнено? /Матей 11:28, 29/.

Запомни златното правило на своя живот: "...Всяко нещо, което искате да правят хората на вас, така и вие правете на тях, защото това е същината на закона..." /Матей 7:12/. Обърни внимание, не "Каквото не искате да ви правят и вие не го правете." Не така, не пасивно. Ти може никога да не сториш никому зло, но и да не сториш добро, да преживееш живота си като пасивен наблюдател, като един, който само гледа сеир. Не така. Исус иска активно правене на добро, той иска от нас да сме дейни, осъзнати, инициативни личности.

Активно да творим добро - това е смисълът на човешкия живот във вечното развитие на интелекта и личността ни по пътя на приближаването ни към Бога.

Не знаеш колкото трябва, ами учи. Виждаш каква работа трябва да свършиш, ами запретни ръкави и я свърши, не чакай друг да я свърши. Работи от сърце и честно, без да вредиш на друг и пей от радост, че Бог ти е дал силите и кадърността. Никога не казвай "На ей тези две ръце дължа успехите си", защото не си ги създавал ти тези ръце. Благодарни на Създателя, че те е създавал можещ, че ти е вдъхнал енергия за живот, дал ти е мисленето и преценката. Отдай полагащото се уважение и слава на Този, който ги заслужава. Благодарни на Бога в молитва за хиляди конкретни неща, не бива само да искаш от Него. Не хленчи, не обвинявай Бога, а бъди весел, активен добротворец. Бъди търпелив и вярвай. Скоро, много скоро ще влезем в Новата цивилизация! Подготви се за това.

Използвай последните дни на отиващия си порочен свят, за да учиш, за да си кадърен да живееш в новия свят. Укроти ината, гордостта и самолюбието си. Постави на тяхно място самоизграждането си като светла личност, носител на светлината на истината. Знаеш ли какво значи "евангелие"? Значи "Блага вест", "Радостна новина". Има ли по-радостна новина от тази да ти каже някой мощен и сигурен, че ще живееш вечно в рай на красивата земя?

"Защото Бог толкова възлюби света, че даде своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот." /Йоан 3:16/

Нека сега се замислим за стойността на Исусовата смърт. Възкресението му е велико доказателство, че животът е неунищожим и ни дава увереността, че ще има всеобщо възкресение. Но смъртта му е тази, която ни спасява. През Неговата свята смърт трябва да мине всеки, за да стигне до възкресението си.

Желая успешен път на всеки от нас към Светлото Божие Царство!

**Йорданка САНДЕВА,
Димитровград**

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

**Желязко ТАНЕВ,
Стара Загора**

Как влияе прошката на човека, който прощава, и на неговата ДНК верига? Дали само на този, който не прощава, аурата му е малка?

Не само на човека, а и на неговата ДНК връзка. Хората от кръвната му връзка са точно толкова "потърпевши", колкото и самият той.

Ето пример:

Доиде при мен една моя позната, която от шест години не разговаря със своя съпруг и през това време не са консумирали брака си. Той ѝ се ядосал за нещо и я обидил, а тя не може да му прости. Ходят на гости, на събирания на обществени места и там се правят на щастливо семейство, заради високото его и на двамата, но когато си тръгнат към къщи, пак мълкват. Разговарят чрез детето: „Кажи на майка си, кажи на баща си...“

Замерих аурата ѝ от място, а на съпруга и детето ѝ - от снимка.

И на тримата беше около тридесет сантиметра. Започнах да "чистя" чакрите и аурата на съпруга, а замервах нейните и на детето. Имаше значително повишение на параметрите и на тримата. Беше изненадана и недоволна, че от неговата аура тя и детето получаваха енергия. Дълго време трябваше да я убеждавам и да демонстрирам как тя и съпругът ѝ са свързани енергийно чрез детето. Защото, мразейки съпруга си, нейната аура става малка и тя черпи от детето. В такъв момент, като го изпитват в час, например си забравя урока. Оказа се, че наистина е имало подобен проблем. След два часа и половина разговор и убеждаване разбра, че в името на детето трябва да прости на съпруга си.

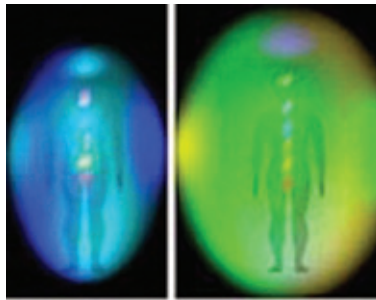

ПРОШКАТА

Желязко Танев

Започна да плаче и да съжелява за своето невежество и нрав, за това, че е наврежда на детето си, и през сълзи промълви: "Прощавам му всичко, нали и той е божие създание, сигурно и той страда". В този момент телефонът ѝ иззвъня. Тя го отвари и, все така плачейки, ми каза: "Моят, какво ли ще иска?" Аз бях близо до нея и чувах отсрещния глас: "Скъпа, вземи

нещо зелено за салата, имам повод да почерпя". Жената бършеше сълзите си и не можеше да повярва, че той я нарича пак скъпа. След толкова време! Само смотолеви три пъти: "Да, да, да". Затвори телефона и даде воля на сълзите си. Изплака си страданието за шест години. Стана и каза: "Обичам го моя идиот, отивам на пазара да купя салата, стига толкова мъка".

Аз още веднъж се убедих, че прошка без сълзи това са само думи без съдържание. Прошката трябва да излезе от душата.

Прошката е единственият лек. Можем да изберем да простим, защото изпитваме състрадание към себе си. Можем да се освободим от обидата и да заявим: "Стига! Няма повече да бъда строгият Съдник, който върви срещу самия мен. Няма повече да се оскърявам и измъчвам. Няма повече да бъда жертвата".

Първо трябва да простим на своите родители, на братята и сестрите си, на приятелите, на децата и на Бог. След като простите на Бог, най-сетне можете да простите и

на себе си. Но когато го направите, ще престанете да се самоотхвърляте. Ще започнете да се приемате и любовта ви към самия себе си ще стане толкова силна, че накрая ще се приемете такъв, какъвто сте. Така се появява свободният човек. Ключът е прошката. *Дон Мигел Руйс. "Четири споразумения". Кибеа. 2001 г. 108 стр.*

Предаването на знания от човек на човек, от поколение на поколение е съвсем нормално в човешкото общество. Не трябва да се обвиняват родителите, че са ви възпитали като тях. Те са си мислили, че дават всичко най-добро от себе си, за да ви направят като тях. Ако вие сте убедени, че са злоупотребили с вас, знайте, че е в резултат на програмата, с която те са слезли в това си прераждане. Не са имали възможност да се препрограмират по начина, по който вие бихте искали. Това е така, защото вие пък идвате с ваша си програма, която е избрана, за да бъдете при тези родители, в това семейство, в този град, в тази държава, в този период. Ако вашите програми не са в хармония с тези около вас, то няма виновни в настоящия живот на Земята, защото такива са програмите и за двете страни, преди да влезете в поредното прераждане. Тук някой друг има пръст в програмирането. Вашите "програмисти" са предвидили такъв "контраст" в програмите, за да отработите някои отношения и да извадите поука от това. Така че, ПРОСТЕТЕ на родителите си, а ако сте родител, ПРОСТЕТЕ на децата си, ПРОСТЕТЕ на брат си, ПРОСТЕТЕ на сестра си. Няма грешни, ИМА НЕОСЪЗНАВАНЕ НА СИТУАЦИЯТА. ПРОСТЕТЕ на всеки и на всичко.

И когато ОСЪЗНАЕМ ситуацията, започваме да си променяме вибрацията, излъчването на любов става по-лесно и непринудено. Започваме да "виждаме" живота във всичко и навсякъде. Започваме да виждаме НЕГО във всичко и навсякъде. Започваме да осъзнаваме, че сме включени в НЕГОВАТА програма. Осъзнаваме, че не сме забравени, въпреки че всичко, в което сме включени, не ни харесва. Осъзнаваме, че това е животът. Приемаме го и излъчваните от нас вибрации са по-благоприятни за всички и за всичко. Започваме да излъчваме любов и благодарност. Тези чувства имат измерения и с УЗЕ (Уред, Замерващ Енергията), и с усещанията на околния свят. ОБИЧАЙТЕ!!!

ТЪРСЕТЕ на книжния пазар книгите на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия"

<p>Книга 2 "ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА" от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков.</p>	<p>Книга 7 "ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ" - духовното извисяване на българцината през погледа на инж. Васил Канисков, член-кореспондент на МА по информатизация към ООН.</p>
<p>Книга 3 "ВДЪХНОВЕНИ ОТ КРАСОТАТА" от Станислав Спасов - доброволен сътрудник и публицист във вестник "Родово име".</p>	<p>Книга 8 "БЕЗСМЪРТНА ПТИЦА НА ВЯРАТА" на изтъкнатия математик и историк Борислав Иванов. Книгата разглежда говорещата азбука на прабългарите.</p>
<p>Книга 4 "КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН" на известния поет и писател Никола Гугов, посветил живота и творчеството си на Рогопите.</p>	<p>Книга 9 "ВРЪЩАНЕ В РАЯ" - от известния поет и философ Ефим Кушнер - смяшленник на идеята за създаване на роговити имена в България.</p>
<p>Книга 5 "ЛИХВАТА - РАК НА ОБЩЕСТВОТО" - сборник статии на икономическа тематика, събрани и преведени от Владимир Богданов.</p>	<p>Книга 10 "ТЕОРИЯ НА ПРОСТРАНСТВОТО" - геометричното и физическото пространство през погледа на известния наш физик Георги Кръстев.</p>
<p>Книга 6 "ИКОНОМИКА И ВЛАСТ НА МИНАЛОТО И БЪДЕЩЕТО" от известния писател Виктор Медиков, председател на Академията за Роговити имена в Русия.</p>	<p>Книга 11 "ДЯДО МРАЗ СЕ ВРЪЩА" - приказки за деца и възрастни, преразказани от акад. Виктор Медиков-Председател на Руската Родова Академия.</p>
<p>Книга 12 "ОРФЕЙ И ЦВЕТЯТА" - нов жанр в литературата - "ентаз", създаден от известния поет и писател Никола Гугов.</p>	

ISSN 1312-7063

9 771312 706003

Телефони за заявки: 02/962 16 87, 088/869 33 59
e-mail: rodimie@abv.bg

Вестникът се издава от Всенародно екологично движение "Родово име"

<p>Сайт на Българска Родна Партия www.bg-rodna.org</p>	<p>ГЛАВЕН РЕДАКТОР Атанас Панчев</p>	<p>Адрес на редакцията: 1172 София КВ. "Дианабад" ул. "Никола Габровски" N1 Хотел "Диана 1", ет. 6, ап. 62 тел.: 02/962-16-85 962-16-86, 962-16-87 e-mail: rodimie@abv.bg www.rodovo-imenie.org</p>	<p>Идателска къща "Новата Цивилизация" ЕООД - София HVB Банка "Биохим" - АД, Централно управление - София IBAN: BG63BACX96601031647309 BIC KOD: BACXBGSF</p>
<p>БЪЛГАРСКА РОДНА ПАРТИЯ</p>	<p>Проектант на главата на вестника и герба на БРП художник Христо Танев</p>	<p>Заместник главен редактор Кръстанка Панчева</p>	<p>Отдел разпространение: 088/869 33 59</p>
		<p>Редакционен колектив: Рени Радева Николай Кафтанджиев Лилия Стайкова</p>	<p>Предпечатна подготовка и печат: "Сладко солено XXI век" ЕООД</p>

ISSN-1312-7063